

Palotás. A Calgary-i fiatalok ünnepi tánca kezdődik az MHBK Hungaria Bálján
1980. II. 16-án a Calgary Inn-ben.

(Pölöskey László felvétele.)

A magyar élet eseményei világszerte

Ausztrália

Melbourne (Victoria) 1979. VIII. 18-28-ig a Monash Egyetem helyiségeiben rendezte meg a Nemzetközi Vívószövetség megbízásából az Ausztráliai Vívószövetség a vívó világbajnokságot 31 nemzet, 400 személy részvételével. A magyar csapat, bár 38 fős létszámmal az egyik legnépesebb küldöttség volt — sajnos, nem váltotta be a hozzá fűzött reményeket. Mindössze a női törccsapat és párbajtőrben Kolczonay Ernő végeztek 2. helyen, s Tordasi Ildikó nyert ugyancsak törben 3. helyen bronz-érmel. Egyébként az ausztrál csapatban, Argentína, Románia, Új-Zeland és más csapatokban is tüntek föl magyar versenyzők, edzők és vezetők. A magyar csapat a Nemzetek Nagydíjában az 5. helyre került. Ennek ellenére az esemény mégis magyar siker volt. Bár Ausztráliában a vívósportot nem a magyarok teremtették meg, de a legtöbb bajnok, helyezettjük és válogatottjuk magyar, s a „bennszülött” győzelmek mögül magyar mester arca villan elő. A verseny főrendezője Szakáll Endre volt, aki Fadgyas László fhdgy. s más magyar bs-aival olyan gondos, mindenre kiterjedő, figyelmes és tökéletesen harmonizált munkát végzett, hogy kivívta nemcsak a vendégek, hanem a Nemzetközi Vívószövetség

elismerését is, mely 1981-re egy nagy nemzetközi verseny megrendezésével kívánja az ausztrálokat megbízni. Szakáll Endre, mikor az USA tudósítója a szintén magyar Dr. Zöld Ferenc búcsú-gratulációját fogadta fanyar arccal csak annyit mondott: „...Hát igen, igyekeztünk, de semmire pótolja azt, hogy a Himnusz elmaradt!” (M.É. Toronto, Ont. Kanada, 1979. X. 27.)

A magyar vívók — úgy látszik — Melbourne-ban voltak formájuk mély pontján. A két héttel később Mexico City-ben rendezett Főiskolai Világbajnokságon már sokkal jobban szerepeltek. Gedővári Imre megnyerte a kard egyénit. Kolczonay Ernő pedig a párbajtőr egyénit. A párbajtőr csapat pedig a Szovjetunió ellen aratott 8:1 arányú győzelmével főiskolai világbajnok lett. (Au. Magyarország 1979. XI. hó.)

Európa

Strassbourg (Franciaország). A nyugateurópai ún. közös piac országai 1979. VI. 10-én 410 képviselőt választottak a közös európai parlamentbe. A kilenc országban választásra jogosultakból 110 millió, 61 % szavazott. Igaz, hogy sokan többet vártak, de ha hasonlítjuk ahhoz az 51 %-hoz, mely 1976-ban az amerikai elnökválasztáson adta le szavazatát, nincs ok a szígyenkezésre. Mindenesetre elvitathatatlan, ogy Nyugateurópa most már általános, határozott, tömegeket megmozgató lépést tett az egyesült Európa felé vezető úton. A francia Shumann, az olasz Alcide de Gasperi, a német Konrád Adenauer akik azért dolgoztak egész életükben, nem tudták megérni. Jean Monnet, francia közgazdász, akit „Európa apja” címmel ruházott föl a sajtó, aki 1950-ben az európai közledést jelentő francia-német szén és acél egyezményt dolgozta ki szintén meghalt 1979. III. 16-án. Bár a 410 mandátumból a szocialisták 112, a kommunisták 44-et vittek el, a többséget 254-et mégis a jobb-közép pártjai kapták meg. Ezek a német keresztény demokraták, akik Európai Néppárt néven mentek a küzdelembe, az angol konzervatívok és a francia liberálisok, s más kisebb pártok.

A strassbourgi parlament azonban nem a végcél, hanem csak egy jelentős mérföldkő a történelemben az egyesült Európa felé. A kettévá-gott Európa egyesítéséért, a ma is megszállt középkelet európai országok önrendelkezési jogainak megadásáért tovább harcol a Páneurópa Unio, melynek elnöke Dr. Habsburg Otto, mint a nyugatnémetországi keresztényszocialista unió (Bajorország) egyik listavezetője 1979. VI. 10-e óta európai képviselő. Dr. Habsburg aki 1912-ben Reichenauban (Ausztria) született, mint az utolsó számkivetésben meghalt magyar király fia kora gyermekségétől kezdve benne él az európai történelemben. Neveltetése, iskolázottsága, nyelvtudása, érdeklődése, kapcsolatai és publicisztikai tevékenysége révén élénk részt vesz az európai politikai életben. Oszt-rák állampolgársága mellett, melyet végül mégis visszaadtak neki, felvette a nyugat német állampolgárságot, hogy indulhasson az európai képviselőválasztáson, hogy ott hathatósabban küzdhessen Európa egyesítéséért.

A strassbourgi parlamentben ő volt az a képviselő, aki indítványt tett, hogy székek hagyassanak üresen a keleteurópai országok jelképes képviselőit. Dr. Habsburg jól ismeri azokat a tragédiákat, melyek a keleteurópai országokat, köztük Magyarországot érték. Tökéletesen beszél magyarul és a magyar álláspontot több beszédében és könyvében ismertette. Nem kétséges, hogy mint Európa képviselő változatlan energiával dolgozik a magyar nép önrendelkezési jogainak elnyeréséért is. (The Economist, 1979. VI. 16, Új Európa 1979. VII & VIII.)

London (Anglia). 1979. VI. 3-án ritkán látott érdeklődés mellett a londoni Mindszenty Otthon 25 éves Jubileumát ülte. Az egész napos ünnepség délelőtt szentmisével kezdődött, amelyen igen szép számmal jelentek meg nemcsak az r.k., hanem a protestáns felekezethez tartozók is. Dr. Ispánky Béla, angliai főlelkész, pápai kamarás szentbeszédben megemlékezett mindazokról, akik a kezdeti munkában önzetlenül segítettek. Utána ünnepi ebéd volt és azt követően délután gazdag műsor, majd este a londoni magyar táncegyüttes bemutatója.

A londoni Mindszenty Otthon 25 éves története a magyar élniakarás szívet melegítő szép példája. Az 1936-38, 1945-48 között Angliába érkezett magyarok keserűen érezték egy „Magyar Otthon” hiányát különösen március 15-én, Szt. István napján, mikor különféle helyeken kellett összejönniök találkozóra, ünneplésre. Egy alkalommal azután, nem sokkal az 1948-as csoport ideérkezése után többek kezdeményezésére gyűjtés indult meg egy ház megvételére. Éveken keresztül szaporodott lassan a kiskeresetű magyarok adományaiból az összeg. A vezetésben, szervezésben az itt élő csendőrcsoport tagjai megemlékezésre méltóan vették ki részüket. néhai vitéz Szilassy László cső. ezds. és néhai Kultsár Lajos alez. mellett kezdettől fogva tevékenyen működtek néhai Kovács Ferenc főtörm., néhai Koronkai József és Tóth Gyula cső. bs-ák nemcsak pénzadományaikkal, hanem szabad idejük felajánlásával, munkájukkal is. (B.L. 1976. 1. szám.) 1954 nyarán megvásárolták az Arudel Gardens 5, London W. 11 cím alatt lévő házat és annak a „Mindszenty Otthon” nevet adták.

Azóta ez az otthon ad lehetőséget arra, hogy a londoni, de szélesebb körben az angliai magyarok is saját házukban jöhetnek össze ünneplésre, összejövetelekre és egymással való találkozásra. A „Mindszenty Otthon” jelenlegi vezetőségében is tevékeny részt vesznek csendőr bajtársaink. Így vitéz Szakály János bs. választmányi tag, Kovács Imre bs. házgondnoki szerepet tölt be, Szabó Mihály főtörm. bs. pedig éveken keresztül töltötte be a házgondnoki szerepet. Nem véletlen, hogy az angliai csendőr csoport a Csendőrnapot itt, a „Mindszenty Otthon”-ban rendezi meg 1954 óta. (Sz.P. 1979. IX. 7.)

Homberg (Westphalia, Nyugatnémetország). A „Ruhrvidéki Magyar Hírek” húsz évi működés után 1979. július havával megszűnik. A lapot 1958 óta bükkösi Králl Károly volt m.kir. főkonzul napi 12-14 órát igénybevevő segítőszolgálat elvégzése után szerkesztette és adta ki. Sugározta elsősorban a sokezer éves történelmi mítoszt, hivatástudatot. Rámutatott a Kárpát medence népeinek gazdasági, politikai és lelki reintegrá-

ciós szükségességére. A lap volt szerkesztője 76 éves korában érte meg a nyugdíjat, de mivel nem német, állami szolgálatát nem ismerik el. A hosszú munka és szolgálat után kívánunk a következő hónapokra Spanyolországban kellemes pihenést. A testvérlap a „Napkelet”-et (4030-Ratingen, 8-Homberg, Postfach 8213 West-Germany) továbbra is szeretné megjelentetni, amíg erejéből telik, s szolgálni vele a magyar jövődőt. (R.M.H. XXI. évf. utolsó szám.)

Máriazell (Stmk., Ausztria). 1979. VI. 16 és 17-én tartott magyar zárandoklat keretében avatták föl a Vaduz-ból (Lichtenstein) ide áthelyezett Mindszenty Múzeumot. A múzeum a bazilika melletti kolostor két helyiségében van elhelyezve. Több mint ezren jöttek össze a világ minden tájáról. Az érkező zárandokokat Dr. Werremund Hochreiter, a bazilika subpriorja köszöntötte. Beszédében megemlékezett királyainkról, valamint azokról a magyar egyházi és világi személyekről, akik a kegyhelyet építették, alapítványokat tettek és ajándékaikat ajánlották föl a kegyhelyen, kiknek nevei a bazilikában meg vannak örökítve. A 17-iki nagymisén a szentbeszédet Dr. Bácsváry Robert németországi magyar főlelkész mondta, s megindította Mindszenty hercegprímás boldoggá avatási ügyét. Ott voltak a Burg Kastl-i iskola küldöttsége, a cserkészek és sokan mások. Odazárandokolt fogadalmához híven Dr. Vadon Pál grazi magyar orvos négy öregcserkész társával. Dr. Vadon, aki a grazi klinikán teljesít szolgálatot — résztvett egy közúti balesetben súlyosan megsérült 5 éves osztrák kislány megoperálásánál, kiben mikor beszálították, alig volt élet. A kisleány életét sikerült megmenteni. Dr. Vadon

Magyar zárandoklat Máriazellben 1979. IX. 8-án. A körmenet vonul a bazilika felé, a keresztet viszi középen Bánfai József lovas cső.bs-unk.

beváltotta fogadalmát és társaival 3 nap alatt gyalogmenetben tette meg a 120 km-es utat Grazból Máriazellbe.

A kereszt nemzetünk jelképe. Ez volt a jelszava az 1979. IX. 8-9-én megtartott magyar zarándoklatnak, melyre Burgenlandból, Bácskából Ausztria tartományaiából, továbbá Magyarországból is egy autóbusszal jöttek zarándokok. Kb. 1200-an vettek részt.

Graz. A Graz-i Keresztény Magyarok Egyesülete, Christiana Hungaria szeptember 28-án ünnepelte 30 éves fennállását. 1949-ben alakult Grazban azzal a céllal, hogy segítséget nyújtson hazánkat elhagyni kényszerülő honfitársainknak, ápolja idegenben a magyar kultúrát, tartsa meg nemzeti ünnepeinket és a Hősök napját. Alapítója Dr. Vér honfitársunk és Csoknyi ezds. a soroni gy.e. volt pk-a. (B.J. 1979. X. 24.)

Délamerika

Olivos (Argentína). Harminc magyar honfitársunk képkiallítást rendezett 1979. XI. 24 — XII. 2-ig a helybeli kiállítási csarnokban szép érdeklődés mellett. A katalógusban felsorolt nevek között ott volt Bihar Andrásné, született Vattay Berta festőművésznő és Bihar Attila vitéz Vattay Ferenc ezds. leánya, illetve unokája. A kivételes társadalmi eseménynek is számító magyar képkiallítás meghívójában ismertetőt írt Virginia Carreno. (v.V.F. 1979. XII. 8.)

Amerikai Egyesült Államok

Cleveland (Ohio). A Magyar Társaság 1979. XI. 23-25-ig tartotta meg Magyar Kongresszus keretében a Plaza Hotel II. emeleti termeiben XIX. Magyar Találkozóját. A kiállítások, ülések, előadások, ünnepélyek, valamint a díszvacsora és a hagyományos Magyar Bál vendégei és résztvevői között ott volt a magyar nemzeti szellem, a magyar nyelv és irodalom, a tudományok, a kultúra és művészetek több vezető egyénisége és képviselője.

A gazdag program kiterjedt többek között az alábbi előadásokra: A magyar iskolák szerepe az emigrációban. Az észak- és délamerikai, ausztráliai és európai magyar iskolák értekezlete. Irodalom és művészet. Helsinki — Belgrád — Madrid. Ankét. Az emigráció, a külföldi magyarság és a elvesztett korosztályok. Fokozódó elnemzetlenítő törekvések a Felvidéken. A magyarságtudat értelmezése.

24-én este 6.30-kor kezdődött a Magyar Társaság egyik nagy társadalmi eseménye, a díszvacsora 600 főnyi elegáns közönséggel. A vacsora után vette kezdetét az Árpád pályázat eredményének kihirdetése. Domonkos Sándor fhdgy. (Winnipeg, Manitoba, Kanada) bs-unk több más művészeti és irodalmi munkája után most harmadszor nyerte el az Árpád Aranyérmét „Exchange of ideas” c. angol nyelvű filozófiai értekezéséért.

Az „év magyar férfi” megtisztelő címet Dr. Wass Albert, az Amerikai

Magyar Szépművészeti Céh alapítója, kiadója, az Erdélyi Világszövetség elnöke, az „év magyar családja” címet pedig a 6 gyerekes Szendrey Ferenc (Cleveland, Ohio, USA.) és felesége nyerték el. Szendreyék most várják hetedik gyermeküket. A többiek is mind az emigrációban születtek, jól beszélnek magyarul és valamennyi cserkész.

Az év legkiválóbb szervezetének pedig a m.kir. Csendőrséget hirdették ki. Dr. Molnár Zsigmond rő. őrgy. hosszú beszédben, ragyogó szavakkal méltatta a közel 99 éve alapított m.kir. Csendőrség érdemeit. Az emigrációban élő egykori m.kir. csendőrök bajtársi közösségének képviselőjében Máté Károly őrm., torontói (Ontario, Kanada) csoportunk tagja vette át az Árpád Arany Díszérmét dr. Nádas János, a Magyar Társaság elnöke kezeiből. Máté őrm. az Ontario-i Tartományi Rendőrség sötétkék egyenruhájában, kitüntetéseiével, a járőrvezetői jelvényvel és a MKCsBK jelvényvel ült a főasztalnál és neve szólításakor úgy állt „vigyázz”-ba, mint valamikor a pompeii katona, kiválóan, nyugodt méltósággal. A megtiszteltetést Dr. Balló István őrgy. clevelandi (Ohio, USA) családi közösségünk tagja köszönte meg az alábbi szavakkal:

„Mélyentisztelt Hölgyeim és Uraim! Kedves Bajtársak!

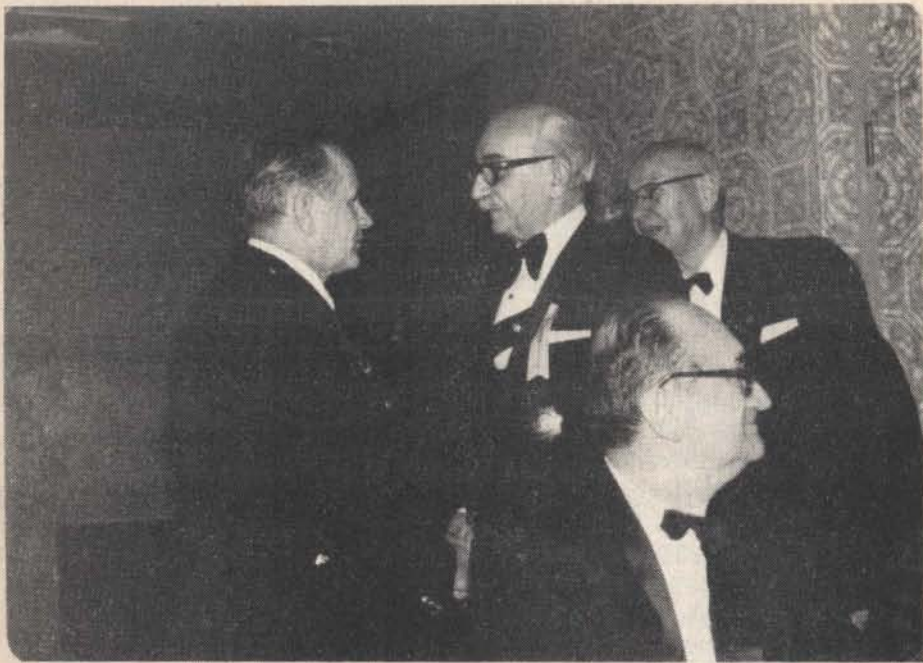
Úgy az emigrációba kényszerült, mint a vasfüggöny mögött rekedt bajtársak nevében hálásan köszönöm a Magyar Társaságnak, hogy a volt m.kir. Csendőrség alapításának 100. évfordulóján volt Testületünket tüntette ki az „Év Magyar Egyesülete” címmel.

Köszönöm ezt a megtiszteltetést azok nevében is és elsősorban az ő nevükben, akik ma nincsenek közöttünk, akik már soha többé nem lehetnek velünk, mert a legdrágábbat, életüket áldozták az Örök Magyarországiért és a magyar közbiztonságért. Csontjaik ma ott porladnak a hősi temetőben, vagy szétszórva, valahol a temetők árkáiban.

És most, midőn a Magyar Társaság további működésére a Hadak Urának áldását kérem, egyben köszöntöm is a Magyar Társaságot az immár 100 esztendőes csendőr jelmonddal: **Híven, Becsülettel továbbra is, az emigrációban is, és ha lehet és ha kell, akkor újra Vitézül!”**

Máté Károly őrm. A Magyar Kongresszus 1979. évi díszvacsorája meghívott vendége.

Dr. Nadas János és Varga Ferenc gratulálnak Máté Károly örm-nek az Árpád Arany Díszérem átadása után. (Az előtérben Dr. Gyallay-Papp Domokos a Kanadai Magyarok Szövetsége elnöke.)

A közönség együttérző tapsainak elhangzása után a főrendező, Dr. Molnár Zsigmond felkérte a jelenlévő volt és tb. csendőröket, hogy álljanak föl: 35-en voltak. Az alábbiak neveit sikerült följegyezni: Máté örm. és Dr. Balló örgy mellett: Kanadából: Noel Péter okl. mérnök (Alberta), Domokos Sándor fhdgy. és Dr. Kocsis Loránt o.hdp.örm., cső. orvos (Winnipeg, Manitoba), Dr. Nagy György tb. cső. a KMSz elnöke, Dr. Gyallay-Papp Domokos, KMSz alelnök, cső.barát, vitéz Hamvas József hmtk. szds. tb. cső., vitéz Kövendy Károly szds., MKCsBK múzeumőr. Az Egyesült Államokból: Molnár István szds., a MCsCsK elnöke, Petry Frigyes fhdgy. családjával (Hamburg, N.Y.) Karsay Elek fhdgy. (Buffalo N.Y.), Madarász Ernő g. szds., Kondor József örm., Nyilas Iván szds., Gaál Mihály örm., özv. Domonkos Lászlóné (Youngstown, Ohio) és még sokan mások. Felolvasták vitéz Ághy-Asbóth Zoltán és Csepi Béla ezds-ek együttérző üdvözleteit, akik egészségi okokból ezen az estén nem lehetnek jelen. Ez a nagyszabású társadalmi esemény azonban nemcsak az ott megjelent bajtársaknak, de mindnyájunknak is felejthetetlen marad.

Volt Testületünk ellen 35 éve tartó gyalázás, meghurcolás és üldözés után Magyarország határain kívül lévő legnagyobb magyar központban kapott nyilvános elismerés megtisztelő kitüntetését jelent minden volt csendőr számára.

Nem kétséges, hogy elsősorban a volt m.kir. Csendőrséget illeti meg, melynek tagjai 64 éven át védték a jogrendet és az ország határait, míg a Testület föláldozta önönmagát. Testületünket — miként az köztu-

domású — az oroszok által hivatalba helyezett bábkormány 1945-ben felszaltta. Így a megtisztelő kitüntetés nyomába lépő jogszerű örökös, emigrációs jogutódja, világszervezetünk a Magyar Királyi Csendőr Bajtársi Közösség viszi tovább.

Közösségünk tagjai megszakítás nélkül, a Haza földjének elhagyása után is, 1948 óta már szervezeten öntudatosan őrzik és ápolják magyar nemzeti, erkölcsi és katonai hagyományainkat. Kiveszik részüket a rászorulóknak megsegítésében és előljárnak a hazafias egyházi és világi egyesületeinkkel való együttműködésben.

Ezért legyen a nyilvános elismerés megtisztelő kitüntetés minden bajtárs részére. Zárjuk ezt a szívünkbe, s őrizzük meg legszebb emlékeink között és adjon erőt a további önzetlen közösségi munkához. (K.M. 1979. XII. 15, v.K.K. 1979. XI. 30., M.E. 1980. I. 8.)

Máté Károly örm. Világszervezetünk, a M.Kir. Csendőr Bajtársi Közösség torontói csoportjának tagja az Árpád Arany díszérem átadása után vitéz Kövendy Károly és Dr. Balló István társaságában.

Astor (Florida). Dr. Wass Albert, erdélyi író, a floridai állami egyetem volt tanára, az Amerikai Magyar Szépművés Céh alapítója, vezetője és kiadója, az Erdélyi Világszövetség elnöke ellen a „Fort Lauderdale News” (Florida, USA) újság 1979. VIII. 29, 30, 31-iki számában Dan Christensentől „University professor convicted of war crime” címmel közlemény jelent meg. A cikk céltudatosan elferdített, adatokra, tévedésekre és hazugságok sorozatára alapított gonosz, felelőtlen ma a legsúlyosabb fajtájú rágalmozás. Az újsághír alapjául szolgáló „tanuvallomásokat” u.i. 34 évvel ezelőtt kényszerítette halálra terrorizált foglyokból a román

komunista politikai rendőség. Módszerüket ma már mindenki ismeri. Tömegével gyártották a beismerő vallomásokat „bizonyítékokat” azok ellen, akiket a román kommunista hatalom-átvétel idején és azóta is politikai okokból el kártak tüntetni.

Dr. Wass Albert otthonában interview-t adott, melynek keretében az alábbiakban bizonyította Dan Christensen-nek, hogy a vádak hamisak:

1.) 1940-ben Magyarország nem volt háborúban. Augusztus 30-án Románia Erdély északi részét a II. Bécsi Döntés alapján adta vissza Magyarországnak. A szerződést mindkét fél törvényes képviselői aláírták.

2.) Dr. Wass Albert a fenti döntés értelmében 1940. augusztus 30-án ismét magyar állampolgár lett. Ha ezután bármilyen bűncselekményt követett volna el, azt lakóhelye szerint illetékes magyar hatóságok nyomozták volna ki, s magyar bíróság hozott volna ítéletet.

3.) A fenti döntés felállította a Német-Román-Magyar katonai bizottságokat azzal a célból, hogy Erdély déli részén a magyar, északi részén pedig a román panaszokat kivizsgálja. Az északi részen lévő románok vezetője Hosszú püspök az állítólagos „büntetettek” bizonyosan jelentette volna a bizottságnak, mely a nemzetközi nyomozást lefolytatta volna, miként az több más esetben megtörtént.

4.) Dr. Wass Albert „ügye” éppúgy, mint egész élete tiszta és nyílt mindenki számára. Semmiféle bűncselekményt nem követett el. Amikor pedig az idő eljött harcolt hazájáért a támadó orosz és román csapatok ellen, mint bárki más, ki hazáját szereti. Isten segítségével megmenekült fiaival együtt és menedéket kapott az Egyesült Államokban 28 évvel ezelőtt. 1956-ban esküt tett mint állampolgár az Amerikai Alkotmányra és azóta is kötelességének tartja, hogy figyelmeztesse honfitársait azokra a veszélyekre, amelyek együtt járnak mindenféle totalitáriánus kormányrendszerrel.

5.) Mindezek után nagyon jól tudja — miként mások is, sok ezren — hogy ez az aljas meghurcolás annak a következménye, hogy ő mint szónok, író, könyvkiadó és az Erdélyi Világszövetség elnöke a romániai kisebbségekért kiállott. Eddig öt szakértők által írott könyvet adtak ki Erdélyről. A „Documented Facts and Figures on Transylvania” nemcsak Erdély való történetét tartalmazza, de hozza ma nyugaton élő menekültek bíróságok előtt önként tett vallomásait is a megkülönböztető elbánásról, kegyetlenkedésekről, kínzásokról, melyeket a román rendőrségtől elszenvedtek csupán azért, mert kisebbségekhez tartoznak. Ilyen vallomások ma bőven vannak nemcsak a USA-ban, de Kanadában, Brazíliában, Ausztráliában, Angliában, Németországban és Svájc-ban is.

6.) Az elmúlt években százával küldöttek memorandumokat, tiltakozásokat az erdélyi kisebbségekkel való egyre kegyetlenebb bánásmódok ellen az Egyesült Államok kormányához, az Egyesült Nemzetek titkárságához. Ezért azután nem meglepetés, hogy a román kormány el akarja vagy így, vagy úgy hallgattatni.

7.) Legutolsó könyve „Transylvania and the Hungarian-Rumanian problem” már nyomdában van, mely le fogja leplezni a „Dáko-román eredet”

valótlanságát, mely nem más, mint politikai trükk. Célja, hogy történelmi jogokat alapítsanak maguknak arra a területre, ahova mint bevándorló munkások szivárogtak be csupán néhány évszázaddal ezelőtt.

8.) Végezetül kijelenti, hogy Románia azzal a feltétellel kapta Erdélyt a békeszerződés szerint, hogy a három millió magyar és fél millió német kisebbség közigazgatási autonómiát és kultur-szabadságot kapnak. Miután ezeket a feltételeket Románia nem teljesítette, Erdélynek Magyarországgal való egyesítése látszik indokoltnak. Ezt semmiféle fenyegetéssel megmásítani nem lehet.

Dr. Wass Albert az Egyesült Államok igazságügyi minisztériumában történt látogatása után az Erdélyi Világszövetség „Kolozsvár” osztagja összejövetelén Washingtonban (D.C.), a Guy Madison Hallban összegyűlt szépszámu közönség előtt kijelentette, hogy hivatalosan őt eddig senki se vádolta, de háta mögött annál inkább. Ezért tiltakozni kellene az ellen, nehogy majd máskor is ilyen régi ügyekkel ártatlanul vádoljanak meg becsületes embereket.

(Dr. W.A. K.M.V. 1979. IX. 23 és 30.)

Cleveland (Ohio). A máriacelli Mindszenty Múzeum felavatása napján, 1979. VI. 17-én már ott magyar nyelven szerkesztett és a boldoggáavataást kérő íveket osztott szét a Mindszenty Emlékbizottság. Magyar, német, francia, svájci, osztrák egyházi és világi személyekkel folytatott megbeszélés eredményeképpen az aláírási íveket több nyelven bocsátották ki. A „Cardinal Mindszenty Memorial Committee” Cleveland székhellyel már több, mint három éve bejegyzett jótékonyági és kulturális mozgalom, mely a Mindszenty Emlékbizottság amerikai világiakból álló csoportja és ezt az aláírási mozgalmat Közi Horváth József, Harangozó Ferenc és Füzér Julián újságcikkeitől indítatva is szervezi. Az íveket már eljuttatták Franciaországba, Svájcba, Németországba és Ausztráliába. Az első ezer ívet újtára bocsátották. A cél: három millió aláírás!

Mindenki aláírhatja ezt, minden egyes családtag. Aki többet is tud aláírni, kérjen további íveket a központtól. Nemcsak magyarokkal kell aláírni, az íveket minden nemzet körözze. Nincs időponthoz kötve. Arra a kifogásra, hogy „én nem vagyok katolikus, ez nem az én ügyem” Saáry Évával (Lugano, Svájc) felelünk: Mindszenty ügye az egész magyarság, sőt minden humánus gondolkodású, minden zsarnoki uralmat elítélő embernek az ügye! Eredményt tehát csak szívós munka és erős akarat hozhat. A Múzeum fölavatására összesereglett több ezer tömeg nem a szervezők, hanem Mindszenty szelleme irányította és hozta össze Máriacellben. A központ címe: A Mindszenty Emlékbizottság, P.O.B. 2727, Cleveland, Ohio, 44111, U.S.A. (K.M. 1979. XI. 3.)

Fillmore (New York). A régi magyarországi cserkészmozgalom legendás fellegvára volt a hárshegyi cserkészpark a budai hegyekben. A 81-es villamoson két „kisszakasszal” lehetett elérni a park bejáratát. Ez a cserkészpark volt a magyar cserkészmozgalom kiképzésének központja. Mindenki, aki őrsvezetőtől felfelé valami „sarzsit” elért a cserkész „ranglétrán”, legalább egyszer megfordult a hárshegyi parkban. Mikor

JUBILEUMI TÁBOR

1910-1980

a cserkészmozgalom központja a kivándorlások után áttelepült az Egyesült Államokba, az új vezetőség egyik legfontosabb teendőjének — a most már állandó jellegű — vezetőképzés beindítását tartotta. A buffalói piarista atyák egyik ügyvéd barátja találta meg a megfelelő területet, melyből azután a Magyar Cserkész Szövetség néhány vezetője Bodnár Gábor vezetésével 15 évvel ezelőtt Filmore-ben megvalósította a „Sík Sándor központi cserkészparkot.” Sok pénzre volt szükség. Hála a pártfogóknak és a régi barátoknak és ma már minden évben szebb és szebb keretek között nyílik meg újra a cserkész Vezetőképző tábor. Jóformán minden korosztályt felölelnek a kiscserkészektől a legidősebbekig. Az idén a táborok összlétszáma 300 körül volt. Magába foglalta az őrsvezetői, segédtszti, cserkésztsztképző, magyarságismereti és Corvina tábort. A vezetőség tanuságot tett, hogy „a munkát nem hirdetni, hanem végezni kell”, ahogy azt mondotta gr. Teleki Pál, kiről születésének 100. évfordulóján az 1979. IV. 21-iki közgyűlés alkalmával Cleveland-ban (Ohio, USA) összegyűlt vezetők és csapatok ezúttal is megemlékeztek. (119. és 120 sz. Sajtótájékoztatók).

Itt rendezi meg a Magyar Cserkész Szövetség szokásos nyári iskolatáborát 1980. VII. 5-26-ig. Szeretettel hívnak és várnak minden magyarul beszélő gyermeket és ifjút. A korcsoportoknak megfelelően négy altábort terveznek. A tanítás nyelve mind a négy altáborban magyar. Tantárgyak: magyar nyelvtan, történelem, irodalom, földrajz és néprajz. A szabadidő is magyarul folyik. A szorványban élő gyermekek a szükséges gyermektársaságot, a hiányzó magyar iskolát, a városi gyermekek a természet üdítő hatását kapják a táborral. Részvételi díj: 95.- US dollár hetenkint. Jelentkezni lehet: Hungarian Scout Association, P.O. Box 68, Garfield, N.J., 07026. U.S.A. (121. St.)

Megjegyzés

A Hárshegyi út 5 szám alatti cserkészpark, az egyemeletes sárga udvarház, a melléképületek, a riadó-tér, az erdő, a tágas tisztások képét, de talán még jobban azt a meleg cserkésztestvéri hangulatot, szeretetet, melyben részünk volt én is elhoztam magammal. Maga a park úgy hiszem a Sztrilich család birtoka lehetett, melyet a cserkészvezetőképzés céljaira nyitott meg a huszas években. Dr. Sztrilich Pál orvos (1900.VII.14 — 1960. XI. 7.) a Magyar Cserkész Szövetség vezetőtitkja, mindannyiunk meleg szívé, mindig mosolygó Polcsi Bá'-ja. A háborúban elesett bátyjáról, Tamásról egyik raját nevezte el az egyik budapesti csapat. Ebben a cserkészparkban volt a főhadiszállása a HÖK-nek (Hárshegyi Őrsvezetők Köre). Itt tanítottuk a fiatal őrsvezetői gárdát a „forgószinpad”-on a cserkésztudományra, akik az ország minden részéből jöttek, itt zajlottak az izgalmas hadijátékok. Itt gyakoroltunk mi is az angliai Jamboree előtt a 900 fős magyar kontingens 2. csapata. A mi két rajunk volt a bemutató csapat. Mi „zsákároztunk”, „krinolinoztunk” és vertünk kötéldíjat Birkenheadben, a mi parancsnokunk volt Polcsi Bá'. Tudom, hogy most a 15 éves Jubileum alkalmával, mikor „Szól a kürt az új Hárshegyen” Fillmore-ban nem vagyok egyedül, aki szeretettel és hálával gondolok Polcsi Bá'-ra, Aki a „Jó munkát” annak idején olyan önzetlenül és eredményesen megindította. (Szerk.)

Loyola Park (Orono, Ontario). A Magyar Cserkészszövetség 1980-ban ünnepeli 70 éves fennállását, s ugyanakkor a Hazán kívüli működésének 35. évébe lép. E kettős évfordulóról „JUBILEUMI TÁBOR” keretében emlékezik meg, s az egész külföldi magyar társadalom vele ünnepel. A központi Jubileumi Tábor ideje: 1980. augusztus hó 14—24-ig. Helye a Loyola Park, ahl az 1975. évi Jubileumi Tábor volt megtartva. Ez a kb. 1000 létszámú tábor a külföldön élő magyar ifjuság nagy seregszemléje és találkozója lesz. A táborozók zöme a USA és Kanada területén működő magyar cserkészcsapatokból kerül ki, de Európa, Délamerika és Ausztrália is képviselteti magát. Ezt a táborhelyet (Loyola Park) a torontói magyar társadalom áldozatos munkával és a kanadai és a USA-beli magyarság támogatásával az 1975 évi tábor számára táborozhatóvá tette. A Jubileumi Tábor befogadására ill. elhelyezésére azonban még komoly munkára és anyagi áldozatokra van szükség. Kérik a volt magyar cserkészeket, akiknek ma már unokái vannak cserkészkorban, továbbá a USA és a kanadai magyar egyesületeket támogassák adományaikkal a Magyar Cserkészszövetség nagy vállalkozását. A csekket kérik „Hungarian Scout Jamboree” címre (282 Spadina Avenue, Toronto, Ont. M5T 2E5 Canada) elküldeni. (B.Gy. 1980.II.5.)

Toronto (Ontario). A Rákóczi Alapítvány a 2. és 3. generációs fiatalság magyarságöntudatának fejlesztése érdekében pályázatot hirdet: Címe: A magyarságtudat külföldön. Célja a magyarságtudat fogalmának meghatározása, megőrzésének és fejlődésének lehetőségei az emigrációban. Nyelve: magyar, angol, vagy bármely más világnyelv. Terjedelme legalább 25 gépelt oldal. Pályázhat korra, nemre, állampolgárságra való tekintet nélkül bárki. Jutalomdíj: 2,000.-, 1,000.- és 500.- US dollár. A további tíz legjobb pályamunkák szerzői értékes könyveket kapnak. Határidő: 1980. december 1. Cím: Rákóczi Fundation, P.O. Box 67, Station „L” Toronto, Ont., Canada. M6E 4Y4.

Suller János és neje 1979. X. 28-án tartott 50-ik házassági évfordulójuk alkalmával.

Hamilton (Ontario). Bajtársaink ismét ünnepeltek. Suller János ókandás Bajtársunk és Nejét, a közösség szeretett és közkedvelt tagját köszöntötték. Évtizedes itteni tartózkodásuk alatt kezdettől fogva az emigrációs egyházi, 1951-től pedig a csendőri emigrációs munka mindenkori lelkes támogatói voltak. A vasárnapi szentmisén az ünneplő pár az oltár elé állított asztalka előtt foglalt helyet. Ft. Eördögh András, S.J., plébános köszöntötte az aranylakodalmas házaspárt. Azt követően családjuk vitte a felajánlási ajándékokat. Délben lakásukon családjuk és rokonságuk számára ünnepi ebédet adtak. Itt a jubiléus férj testvéröccse, Seregélyes Márton bs.-unk a család nevében köszöntötte fel őket. Három órától egészen a késő estéig ún. „Open house” formájában fogadták Hamilton és környéki jóbarátaikat és ismerőseiket. Ebből az alkalomból kereste fel az ünneplő családot a helybeli és közel félévszázados magyar r.k. templomot építő és alapító Jótékonycélu Egyesület küldöttsége. Az Egyesületnek Suller bajtársunk évtizedes munka után ma is egyik igazgatója. Az egyesületi elnök köszöntötte a párt. Egyben a csendőri emigráció nevében is. Különösen kiemelte hosszú évtizedes, emigrációs közéleti szereplésüket, s mintaszerű házasságukat. Rámutatott arra a tényre, hogy 1951 óta — mióta a helybeli csendőr emigrációs munka megindult — Sullerék háza egy jelképes örslaktanya. Bajtársi összejövetelektől Csendőrnapi vacsorák előkészítéséig mindenkor otthonra találtunk házukban.

Későbbi órákban magyar nóta és harmonika szó mellett az egybegyűltek táncra perdültek. A vendégsereg a késő esteli órákban távozott: Kívánván Sulleréknak ismételtelen szeretettel további hosszú és boldog életet. (D.L. 1979. XI. 8.)

Toronto (Ontario). A magyar ifjúsági és művelődési célokat szolgáló Helikon Társaság meghívására vitéz Kövendy Károly CM., szds. múzeumőr 1979. XI. 16-án a Magyar Kultúrközpont 304. sz. termében a volt m. kir. Csendőrségről tartott előadást. A magyar közösségi életben is tevékeny bajtársunk előadta, hogy miért lett 1881-ben megszervezve volt Testületünk, majd ismertette működését, az általa végzett közbiztonsá-

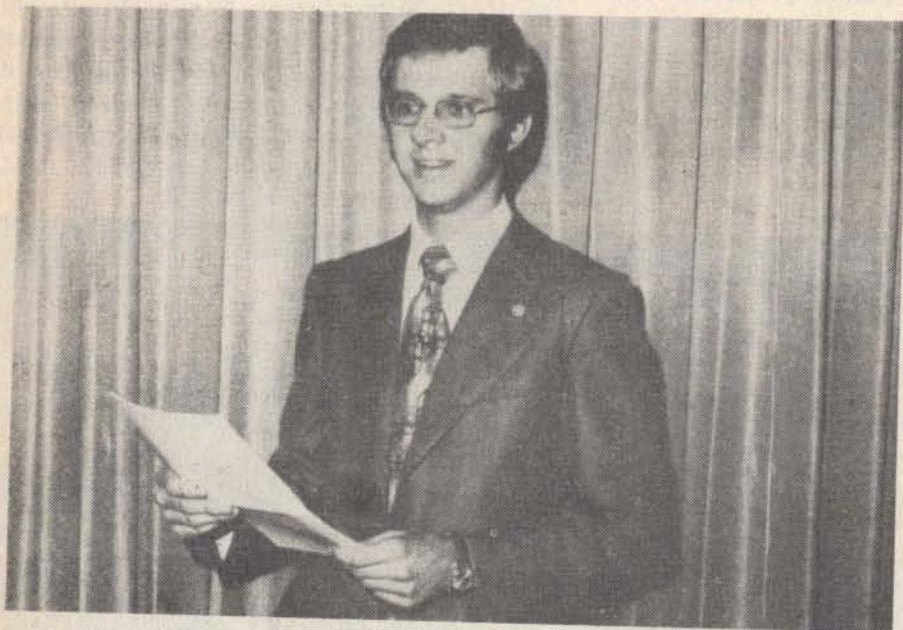
gi szolgálatot 1945-ig. Végezetül beszámolt arról, hogy mi történt a csendőrökkel 1945 után. Az érdeklődő közönség az előadást megérdemelt tapsal jutalmazta.

Vancouver (British Columbia). Az évenként megismétlődő és a legutóbb 1979. augusztus végén a Pacific National Exhibition által megtartott kiállításán ismét résztvett Kálmán Gyula bs-unk művészi fafaragványai-
val. Ez alkalommal 6 személyes pálinkáskészletet, hozzávaló tálcával állított ki, mellyel első díjat, valamint a tervező művészek részére alapított különös kitüntető elismerést nyert. Ugyancsak első díjat nyert Salem-ben (Oregon. USA) tartott State Fair-en, az elmúlt esztendőben. (F.Zs. 1979. I. 6.)

6 személyes faragott pálinkás készlet, a díjakkal. Az alapul szolgáló kézimunka (kelim) nagysága 3'x5'. Fekete Zsolt bs. (Portland, Oregon. USA) munkája.

Apáik nyomdokában a magyarságért

Dr. Berekally Tamás (Bajtársi Híradó felvétele.)

Dr. Berekally Tamás, az MHBK Adelaide-i (Délausztrália, Ausztrália) ifjúsági csoportjának vezetője, Berekally István MHBK főcsoportvezető fia, az ausztrál hadsereg fogorvos-századosa, mint a '48-as Márciusi Ifjak leszármazottja az Adelaide-ben tartott emlékünnepevényen megindította a magyar szabadságharcot — a szellem fegyvereivel!

Meghirdette nem 12, de 10 pontjukat, hogy a magyar ifjúság vesse jól emlékezetébe:

- 1.) Legyünk büszkék arra, hogy magyar származásuak vagyunk.
- 2.) Hassunk oda, hogy a kívülállók tömörüljenek olyan ifjúsági egyesületbe, ahol vezetőiktől nevelésben keresztény, magyar öntudatot kapnak.
- 3.) Olvassunk magyar irodalmi és történelmi műveket, hogy nagyjaink és hőseink szelleme hasson át bennünket.
- 4.) A csoportokon belül szeressük egymást és legyünk egymás segítségére.
- 5.) Fegyelmezett magatartásunkkal nyerjük el mindenki elismerését.
- 6.) Munkahelyünkön, tanulmányainkban kemény akarattal a legeredményesebben működünk.
- 7.) Bármilyen helyre is vezéreljen sorsunk, hangoztassuk a nagy magyar igazságot és védjük Magyarországot érdekeit.
- 8.) Vessük meg a bünt, erkölcstelenséget és hazugságot.

9.) Magyar megmozdulásokon mindenkor jelenjünk meg és vegyünk tevélegesen részt az összejövetelekben.

10.) Ne sajnáljunk semmiféle áldozatot a Szabadság eszméért és vigyük tovább a Márciusi Ifjúság égő fáklyáját!

Felhívja a világ valamennyi ifjúsági csoportját csatlakozásra, hogy „együttesen rázzák fel a világot szunnyadó közömbösségéből, mert az orosz által ma is megszállva tartott nemzeteket is megilleti a szabadság! A magyar szabadság kivívásáért éljen, dolgozzék és harcoljon a magyar ifjúság!”

Megjegyzés:

Szeretettel üdvözljük Tamás bajtársunkat és kívánjuk, hogy felhívását meghallják és magukévá tegyék fiataljaink a magyar szellem, hagyományok, kultura és az együvértartozás megtartása érdekében.

Isten éltesse Tamás!

Tagfelvétel, Kitüntetés, Elismerés

A Magyar Királyi Csendőr Bajtársi Közösség vezetője a Toronto-i (Ontario, Kanada) csoportvezető előterjesztésére

1980. február 14-én, Csendőrnapon

Dicséző Elismerését

fejzte ki

MÁTÉ KÁROLY

szkv. m.kir. csendőrőrmester úrnak, aki mint a torontoi MKCsBK csoport tagja, sok éven keresztül kiválóan megállotta a helyét, a bajtársi közösségi munkában mindig jó példával előljárt, csendőr multjának ki-domborítására egyenruhát csináltatott és ünnepélyes csendőr megmozdulásokon, mint az egyenruhás csendőrrjárőr tagja, járőrvezetője több alkalommal díszőrségben résztvett annak kifejezésére, hogy arra csak büszke lehet bárki, aki a volt M.Kir. Csendőrségnek tagja lehetett. (Sarasota, vBTE. vez. 6/1980.sz.1.)

Továbbá fölvetette állományunkba, Sarasotában mint Tiszteletbeli Csendőrt

Dr. TENGLER JÁNOS

nyugalmazott orvost, aki sok éven át volt a Dráva háromszögben a csendőrök orvosa és arra ma is, lelkesedéssel emlékszik vissza. (Sarasota, vBTE. vez. 4/1980.sz.)

A Kanadai Magyarok Szövetsége (Toronto, Ont., Kanada) 1980. III. 1-én tartotta ezévi rendes közgyűlését a Magyar Kultúrközpontban. A tisztujjítás során a közgyűlés a vezetőség javaslatára Igazgatósági Tagjának újból megválasztotta Domokos Sándor fhdgy., (Winnipeg, Manitoba) bajtársunkat.

A Souverain Szt. László Társaság és Rend kormányzója vitéz kisbar-naki Farkas Ferenc vzds. a Rendbe fölvette és Szt. László lovágjává avatta a keletkanadai széktartó előterjesztésére a magyar nemzeti hagyományok ápolásáért és értékes társadalmi szolgálataikért

1978. június 27-ével

vitéz Szendy Csaba a MKCsBK tiszteletbeli tagja torontoi (Ont. Kanada) ifj. Seregélyes Márton tanár, a MKCsBK tiszteletbeli tagja hamiltoni (Ont. Kanada) lakosokat, továbbá az eszmei laktanya fenntartásával kapcsolatos áldozatos munkája és fáradozásai elismeréseképpen

1979. június 27-ével

Pallagi Viktor US. hajómester, tiszteletbeli csendőr Hales Corners-i (WI. USA.) lakost (v.K.K. 1979. X. 11.),

1979. szeptember 1-ével

nyugalomba vonulása alkalmával északamerikai széktartói tisztsége alól fáradságot nem ismerő rendi munkásságának elismerése mellett saját kérelmére felmentette

vitéz Baranchi Tamáska Endre szkv. csendőrszázados sarasotai (Fla., USA) lakost, s egyidejűleg kinevezte északamerikai széktartóvá

vitéz Pakuts P. Pál szkv. tüzérszázadost a MKCsBK tiszteletbeli tagja Long Beach-i (Cal. USA) lakost. (v.B.T.E. 1979.IX.25.)

Kitüntetett, illetve elismerést, kinevezést nyert bajtársainknak őszinte szerencsekívánatainkat küldjük és szívből gratulálunk.

vitéz Baranchi Tamáska Endre szkv. m.kir. csendőrszázados a Souverain Szt. László Társaság és Rend USA-beli széktartója 1969—1979

Látogatások

vitéz Ághy-Asbóth Zoltán ezds. (Hales Corners, WI., USA) családja társaságában meglátogatta az MKCsBK vezetőjét átköltözése után új Sarasota-i házukban 1979. IV. 16-án. (v.BTE 1979. IX. 25.)

vitéz Kövendy Károly CM. szds. múzeumőr (Etobicoke, Ont., Kanada) európai és amerikai útjai után 1979. VIII. 8—14-ig Resolute-ban (Northwest Territories, Kanada) tartózkodott. A sarkvidéken, az északi sarkkör-től még 800 km-re északra, a mágneses sarkot (76 fok 102 fok) látogatta meg az eszkimók és jegesmedvék között. A legészakibb kanadai polgári repülőtérre azt hitte, hogy ennyire északra magyar nem jött soha öelötte, s ezért egy kis magyar zászlót szurt le a jéghegyek közé. Meglepetésére a repülőtér parancsnokában Sarlós László volt magyar rep. hdgy. ungvári bajtársát imerte föl, mivel 35 éve nem találkozott. A zászlót — melynek egyik oldalán a m.kir. csendőrség pecsétje, a másik oldalán a Vitézi Rend jelvénye van — Sarlós László mint egy kincset vette birtokba, s kellemes estét töltöttek együtt. Szerencsés hazaérkezése után ezt az utat a múzeumőr élete legszebb útjának érzi. Fényképeket készített a soha le nem tűnő éjféli napról, a kitűzött zászlóról, a legészakibb kanadai csendőr (RCMP) őrszobáról, a barátságos eszkimó lakosságról az általuk lött jegesmedvéről és egy bána-borjuról. (v.K.K. 1979. IX. 20.)

Az RCMP őrszoba előtt

A jéghegyek között...

Dr. Kiss Gyula (Calgary, Alberta, Kanada) a Bajtársi Levél főszerkesztője nyári szabadsága alkalmával, 1979. szeptemberében meglátogatta a Múzeumot és elismeréssel szemlélte a történelmi emlékeket és egyéb értékeket. Tiszteletére a torontói csoport szeptember 8-án bajtársi vacsorát rendezett a Csárda (720 Bay Street) emeleti különtermében. A főszerkesztő vitéz Kövendy Károly CM. múzeumőr mutatta be a meglepeteknek. Ezt követően bajtársunk tolmácsolta a calgaryak üdvözlését, ismertette néhány szóval, hogy készül a B.L. Calgaryban. Köszönetet mondott a világ minden tájáról érkező támogatásért a bajtársaknak, majd a csoportvezetőknek, kiknek fáradozása tartja fenn a Bajtársi Level-et, s biztosítja közöttünk a megmaradt egyetlen összekötő kapcsot. Kérte a bajtársakat, hogy minél többen egyenek részt az 1981-re tervezett Jubileumi Találkozó előkészítésében. Végül megköszönte a bajtársaknak és hozzátartozóiknak megjelenésüket. A formai részt barátságos beszélgetés követte. A vacsorán résztvettek többek között id. Seregélyes Márton főtörm. csoportvezető és Deme Lajos szds. Hamiltonból, valamint Dr. Gyallay-Papp Domokos a Kanadai Magyarok Szövetsége hegyettes elnöke feleségével, Torontóból.

Péterffy Zsombor szds. a Melbourne-i (Victoria, Ausztrália) csoportunk tagja világszerte útja során Ázsia, Európa, Délamerika az Egyesült Államok után Kanadát is meglátogatta és Calgaryban töltött néhány napot XII. 14—17-ig. Ittléte során megjelent a csoport XII. 15-iki gyűlésén, hol Vörös Imre örm. bs. vendégszerető házában beszélt a melbournei bs-ak életéről, valamint uti tapasztalatairól. A hirtelen beálló hóvihár okozta közlekedési zavar miatt több bs. távol volt.

Dr. Papp Viktor szds. bs. feleségével Burlingame-ből (Ca. USA.) 1979. VIII. hó utolsó hetében több Calgary-i barátjukat látogatták meg, melynek során bejárták Banff s a Sziklás Hegység más, festői üdülő- és nyaralóhelyeit is.

Házasságkötés, Születés, Gratuláció

Csordás Erzsike (Darlene Elizabeth) és Gordon Crawford Victoria-i (B.C., Kanada) lakosok 1979. VII. 28-án Victoriában házasságot kötöttek. (B.L. 1979. 2. szám)

Csordás János örm. (Victoria, B.C., Kanada) és felesége Jolánka 1979. VII. 21-én ünnepelték házasságuk 25 éves évfordulóját gyermekeik, bajtársaik és jóbarátaik körében. Gyermekeik e felemelő gyönyörű ünnepeket titokban készítették elő, meglehető meglepetésnek szülei iránt értezt gyermekek szeretetből. A vendégek között ott voltak Jagos Béla bs. és felesége Calgaryból, akik ezüstlakodalmás bajtársunk és felesége leánya Erzsike keresztzülei. (Cs.J. 1979. X. 2.)

Az ezüstlakodalmás pár a főasztalnál Jagos Béláné és Jagos Béla társaságában

Kozma Tivadar, hegesztő, csendőrbarátunk Kitimat-i (British Columbia, Kanada) és **Kiss Ibolya** budapesti lakosok 1979. VIII. 8-án Kitimatban házasságot kötöttek. (v. P.L. 1979. XI. 19.)

Molnár András és felesége született **Kun Ágota** new-yorki (N.Y., USA) lakosoknak 1979. IV. 22-én fiú gyermekük született, ki a keresztségben **Miklós Kristóf** nevet kapta. Az újszülött néhai Dr. vitéz Kun Imre cső. szds. özvegyének unokája. (H.L. 1979. VIII. 29.)

Rodney Howard és felesége született **Madarasi Viktoria** Sydney-i (N.S.W., Ausztrália) lakosoknak 1979. IX. 28-án Sydneyben kisleányuk született, ki a keresztségben **Krisztina Valéria** nevet kapta. Az újszülött Madarasi Sándor cső. bs-unknak unokája. (Dr. T.Gy. 1979. XI. 27.)

Norman Sergant és felesége született **Geiger Gabriella** Sydney-i (N.S.W., Ausztrália) lakosoknak 1979. III. 7-én második gyermekük, kisleányuk született Sydneyben, aki a keresztségben **Ilona** nevet kapta. Az újszülött Geiger János cső. barátunk unokája. Úgy a boldog szülők, és a még büszkébb nagyszülők, valamint az újszülöttek mindannyian jól vannak. (Dr. T.Gy. 1979. XI. 27.)

Erőt, egészséget és sok szerencsét kívánunk szeretettel az Újszülötteknek, kedves családjuknak, az új házasoknak, a nagy és örömszülőknek, s az ezüstitakodalmass párnak.

Betegségek, Felgyógyulások

Özv. Dr. vitéz Kun Imréné trentoni (N.J., USA.) lakos 1979. VIII. 5-én elment házi orvosához a rendelőbe vizsgálatra. Ott még a vizsgálat előtt összeesett, s orvosa a trentoni St. Francis Medical Centre kórházba szállította. 18 napon át tartó alapos vizsgálat és orvosi kezelés után VIII. 22-én a kórházból egészségesen távozott. (H.L. 1979. VIII. 29.)

Özv. Bernáth Sándorné, néhai cső. ezds. felesége Villach-i (Ausztria) lakos 1979. XII. hóban jobb csipőoperáción esett át sikeresen a klagenfurti kórházban. Azóta ismét otthonában a gyógyulás útján van. (Özv. B.S.-né 1979. XII. 25.)

Gyulai Ödön alez. Windsor-i (Ontario, Kanada) bajtársunk jobb szemét 1979. júniusában egy új eljárással megoperálták, s „intra ocular lens-t” tettek be, amit nem kell és nem is lehet kivenni. Hála Istennek újra jól lát. A régebben (öt éve) operált szemében szemlencsét (contact lens) visel. (Gy.Ö. 1979. XII. 10.)

Peterdy Mihály örm. ny. postatisztviselő, a Toronto-i csoport tevékeny tagját 1979. X. 21-én templomba indulás előtt enyhe szívroham érte. Azonnal kórházba szállították és sikeres kezelést kapott. Sohasem volt beteg egész életében, de orvosai mégis operációt láttak szükségesnek, melynek során új szívbillentyűt tesznek be. A január végére tervezett operáció után tíz nap múlva remélhetőleg elhagyhatja majd a kórházat. Ő és családja bizakodnak, hogy a febr. 16-iki Csendőrnapon a társasvacsorán már résztvehet. (v.K.K. 1979. XI. 6. és 1980. I. 22.)

Bakonyi Béla főtörm., a Toronto-i (Ontario, Canada) csoport tagja 1980. II. 20-án a torontói North-Western kórházban bal szem operáción

esett át. A műtét jól sikerült, de még jó két hétig olvasnia és írnia nem szabad. A gyógyulás útján van.

Jobbulást, erőt, egészséget és teljes felgyógyulást kívánunk mielőbb kedves hozzátartozóinknak és bajtársainknak.

Domokos Sándor:

Lemorzsolódás

A B.L. számára szeretettel: Sándor

*Kópok... Kópok... Az élet sodra görget
Mint folyó árja a letört követ.
S hogy pörget, forgat az idő folyamja
Úgy a nyomomban lágy homok követ.
Kristályos szemcsék hideg csillogását
Hagyom mögöttem — aki voltam én —
Lezúzott porom ott terül nyomomban
Az idő-folyam finom fővenyén.*

*Így kopunk mind el életünk vesztve
A sebző élünk lassan lesimul;
Sziklaszilánkból így kavicsá érünk
S a sok kis kő egymáshoz idomul.
Az iszap pedig mi marad utánunk
Az örök jövő ős salakja lesz
Melyből az élet új csírája sarjad
Ám az arany nyomtalan benne vesz.*

*Mert az értékét nem csillogás jelzi,
A kápráztatás oly könnyen becsap!
Életünk értékét nem gyémántpor adja
Hanem az éltet sarjasztó iszap.*

Halottaink

Bernáth Sándor szkv. m. kir. csendőrezredes a Magyar Érdemrend Lovagkeresztje és több más háborús és békekitüntetés tulajdonosa, a volt csendőr kp. nyomozó pság. parancsnokhelyettese Villachban (Ausztria) váratlanul, tragikus hirtelenséggel 1979. VIII. 24-én 84 éves korában elhunyt. 1896-ban született Tenkén (Bihar vm.). Érettségi után, 1915 V. 15-én önként jelentkezett és bevonult katonának. Később az olasz frontra került, hol hadifogságba esett és 1921-ben került haza. Komáromban, majd Győrött szolgált, majd néhány év múlva átvették a csendőrséghez. 1944. júniusában lett ezredes. Az összeomlás után Németországba, majd onnan Ausztriába került, hol nehéz testi munkával kereste meg kenyerét. Később feleségével együtt jobb munkát kapott és visszavonultan, csendesesen éltek. Főszórakozása — orvosa tanácsára — az úszás volt. Közben egészsége gyengült, főleg szíve nem tudott már rendesen működni.

Bernáth Sándor de Bernáthfalva et de Sztrippa
1896 — 1979

ni. VIII. 24-én este összeesett, szíve felmondta a szolgálatot. Temetése Villachban, a Waldfriedhof temetőben ment végbe. Gyászolják özvegye, született Gasselseder Ilona Irén, sógornője és bajtársai. (özv. B.S-né 1979. XI. 1.)

Marosi Tibor szkv. m.kir. honvéd ezredes, hosszú időn keresztül az MHBK északamerikai földrészevezetője 1980. I. 25-én életének 82. évében Los Angeles-ben (Cal., USA) nemes, hűséges magyar lelkét visszaadta Teremtőjének. Gyászolják özvegye, gyermekei, kiterjedt rokonsága és bajtársai. (Gyászjelentés.)

Széplaki József
1916 — 1979

a Welland-i Önképzőkör tagja és évekig alelnöke.
Meghalt Wellandon 1979. VIII. 6-án.
(B.L. 1979. 2. szám.)

Kricsfalussy Hrabár Sándor
1897 — 1978

a volt kiskunhalasi lovas tanosztály parancsnoka.
Meghalt Szekszárdon 1978. XI. 17-én.
(B.L. 1979. 1. szám.)

Horkay József szkv. m.kir. csendőrezredes, a Kormányzói Dicsérő Elismerés, a II. osztályú Ezüst Vitézségi Érem és több más háborús és béke kitüntetés tulajdonosa, a nagyváradi volt csendőrsztály parancsnoka Winnipegben (Manitoba, Kanada) 1977-ben elhunyt. Váci házából, 1947-ben jött ki nyugatra, s Winnipegben telepedett le, hol Nagy József néven ismerték. Kérésére háziasszonya valódi gyapju csendőrpokrócába csavarva azzal együtt temette el. (v.K.K. 1979. XI. 30.)

Görömbei László szkv. m.kir. csendőrőrmester New Brunswick-ban (N.J., USA.), súlyos csonttrák betegségben hét éves szenvedés után 57 éves korában 1979. VIII. 15-én meghalt. Betegségéig az itteni drótygyárban dolgozott, mint fizikai munkás. VIII. 18-án temették, 4 bs-a kísérete utolsó útjára. A bpesti I. kerület központi közlekedési osztály állományába tartozott. Gyászolják felesége, leánya és bajtársai. (H.S. 1980. I. 4.)

Fekete László szkv. m.kir. csendőr Bethlehemben (Pa. USA) rákbetegségben 1979. VIII. 17-én meghalt. Máramaros vm-ben született, 1940-ben jött a csendőrség kötelékébe. Bethlehemben temették el VIII. 20-án. (H.S. 1979. IX. 21.)

Körösy Farkas szkv. m. kir. csendőrőrmester Torontóban (Ont., Kanada) rákbetegség következtében 1979. júliusában elhunyt. A magyar ref. egyháznak presbytere, a Szuverén Szt. László Társaság és Rend lovagja volt. A helyi csoporttal kapcsolata már korábban megszakadt. Haláláról bajtársai a helybeli újságokból értesültek. (v.K.K. 1979. IX. 10.)

Nemes kisborosnyói Tompa Miklósné, született Márton Katalin, Wolverhampton-i (Anglia) lakos, Tompa Miklós szds. bs., az MHBK angliai főcsoportvezetőjének felesége hosszan tartó fájdalmas szenvedések után a halotti Szentségekkel megerősödve 1979. XII. 6-án 55 éves korában visszaadta szerető lelkét Teremtőjének. Gyászolják férje, anyja, leánya, fia, menyé, kiterjedt rokonsága és barátai. (Gyászjelentés.)

Szabó Miklós szkv. m. kir. csendőrzászlós, a Magyar Bronz Érdemérem, a Bronz Vitézségi Érem és más háborús és békekitüntetések tulajdonosa a m.kir. cső. központi nyomozó pság. állományában súlyos betegség és hosszú szenvedés után Bethlehemben (Pa., USA) 1979. VIII. 21-én szívbénulásban 77 éves korában elhunyt. 20-án még résztvett Fekete László csendőr bajtársa temetésén. Végrendelkezése szerint privát temetése volt, holttestét VIII. 23-án elhamvasztották. Gyászolják özvegye, leányai és bajtársai.

1902-ben született Kunhegyesen (Szolnok vm.) frontszolgálat után az I. Világháború végével lépett be a csendőrséghez, 1932-ben már a törzsosztályhoz került, hol később alhadnagy és csoportvezető lett. 1944-ben nevezték ki zászlóssá. A háború után Németországban 6—7 éven át nehéz munkával tartotta fenn magát. 1952-ben hosszú tortúra után vándorolt ki az USA-ba, hol újból összekerült régi bajtársával, a közel múltban elhunyt Kerekes János alhdgy-gyal, kivel együtt „... pergették le éveiket jóban, rosszban, később legyökerezve, leülepedve már csak saj-

gő lelki fájdalommal..." ahogy barátjához írt búcsúztatójában emlékezik vissza. (H.S. 1979. IX. 21.)

Szabó Miklós élt 77 évet

Végtisztesség a ravatalnál. Tóth Kálmán törm. búcsúja.

Mondok István szkv. m.kir. csendőrszázados, a Kormányzói Dicsérő Elismerés és más kitüntetés tulajdonosa, az ungvári volt csendőr közlekedési szárny parancsnoka 1979. XII. 3-án Baden-Badenben (Württemberg) 70 éves korában fájdalom nélkül, csendesesen elhunyt. 1909. XII. 16-án született Törökszentmiklóson és Egerben érettségizett. A Ludovika

Mondok István
1909 — 1979

(mint az Udvarlaki őrség parancsnoka a budai Királyi Várban egy régi Csendőrnapon.)

Akadémián 1933-ban avatták hadnaggyá. A háború befejezése után Nyugatnémetországban, a francia zónába került. Baden-Badenben telepedtek le, hol a francia térképészeti hivatalnál dolgozott nyugdíjaztatásáig, 1975-ig. Azóta családjának, gyermekeinek és unokáinak élt. Gyászolják özvegye, gyermekei, kiterjedt rokonsága és bajtársai világszerte.

Madácsy János szkv. m.kir. csendőrtörzsörmszermester, a volt VIII. kassai csendőrkerület állományában a Cleveland-i (Ohio, USA) Magyar Csendőrök Családi Közössége csoportunk tagja Akron-ban (Ohio, USA) 1980. január 30-án 73 éves korában váratlanul, hirtelen meghalt. Az Akron-i Lorántffy Zsuzsanna aggmenház lakója volt, hova elhalálozása előtt mindössze egy héttel költözött be. A temetési szertartást Ft. Kárpi Ferenc a nyugatclevelandi Szt. Imre templom plébánosa végezte. Búcsúztatták a bajtársak nevében Molnár István szds., elnök, valamint Nt. Dömötör Tibor ref. h. püspök, a Lorántffy ház igazgatója. Koporsóját bajtársai vitték. A temetésen a Katolikus Magyarok Vasárnapját, melynek az Elhunyt nagy jötevője volt Dunai Ákos képviselte. Nemzetiszín zászlóval letakart koporsóját bajtársai tomboló hóvihárban helyezték örök nyugalomra. Nyugodjék békében. (K.M.V. 1980. II. 17 és M.I. 1980. II. 20.)

Daray Ferenc szkv. m.kir. csendőrörmszermester, a kassai volt VIII. csendőrkerület állományában a Cleveland-i (Ohio, USA) Magyar Csendőrök Családi Közössége csoportunk tagja, 1980. II. 4-én meghalt. Olaszliszván (Zemplén vm.) született 1914-ben, utoljára a sátoraljaujhelyi szárny főnyí őrsén teljesített szolgálatot. A temetési szertartást Ft. Roskó László

a Szt. Margit templom plébánosa végezte és mondott egy igazi, magyar csendőrt megillető megható gyászbeszédet. Ugyancsak búcsúztatta Molnár István szds. elnök, a bajtársak nevében. Gyászolják Özvegye, fiai Attila és Ferenc. Koporsóját utolsó útjára bajtársai vitték. (M.I. 1980. II. 20.)

Madarász Ernő
1910 — 1980

Madarász Ernő szkv. m.kir. csendőr gazdasági százados, az Erdélyi Emlékérem tulajdonosa, a volt m.kir. Csendőrségi Anyagraktár előadótisztje, majd h.főnöke, a Cleveland-i (Ohio, USA) Magyar Csendőrök Családi Közössége csoportunk pénztárosa, a magyar ref. egyház odaadó híve és presbitere, az Amerikai Magyar Bélyeg Club alelnöke, majd elnöke, a Fabritzi Kováts Mihály Óbester Emlékbizottság pénztárosa, a Bajtársi Levél helyi tudósítója hosszabb betegeskedés után tüdőrákban a clevelandi Lutheran kórházban 1980. II. 8-én tüdőrákban 69 éves korában csendesen elhunyt. 1910. II. 12-én született Nagykárolyban. Édesapja csendőr alezredes volt. Érettségi után a miskolci 7. tűzérosztályhoz vonult be önkéntesnek, majd utána a csendőrséghez jelentkezett, hol hamarosan, mint kiváló gazdasági tiszt különböző osztályoknál szolgált mint gazdasági hivatal főnök. A háború befejezése után 1948-ban Argentínába vándorol ki, hol megnősül. 1965-ben felesége családjával együtt áttelapülnek Clevelandba hol a magyar közösségi életbe lelkesen és tevékenyen alakul bele. Egy női ruhagyárban mint szabász dolgozott és kereste meg nagyon megszolgált kenyerét nyugdíjaztatásáig. A magyar összejövetelre készséges támogatója és rendezője volt. Minden munkáját a szeretet és a legnagyobb pontosság jellemezte. 1979. XI. 17 és 18-án a Lakewood-i városháza dísztermében HUNPEX néven megrendezte a

XVII. Amerikai Magyar Bélyegkiállítás. Az első magyar, tovább légi-posta sorozataink mellett történelmünket is bemutatta szerető gondossággal és szakértelemmel összeválogatott bélyegekből.

Temetése II. 10, illetve 11-én ment végbe a magyar közönség egyöntetűen megnyilatkozott részvétele mellett. Az egyházi szertartást Nt. Juhász Ferenc ref. lelkipásztor tartotta. Koporsóját utolsó útjára bajtársai vitték, melyben szíve fölé helyezték az általa gondosan őrzött kicsi doboz magyar földet. 20 csendőr és honvéd bajtárs sorfala előtt búcsúztatta Molnár István szds., közösségünk elnöke a legjobb barátja, a gyászoló család és a csendőr bajtársak nevében többek között az alábbiakban:

„Kedves Ernő Barátom! Tudatom Vele, hogy egy hónapja elhunyt két elhunyt bajtársad Madácsy János törm. és Daray Ferenc örm. egytagu csendőrijárőrök, a Te szálláscsinálód már várnak Rád sok-sok régi bajtárssal és baráttal egyetemben Lenci Bátyánkkal az élükön. Ahová Te távoztál, egy egész csendőr testületbe kerülsz, míg ahonnan eltávoztál csak rogyant térdű bajtársaidat hagytad hátra, akik rövidesen követni fognak Téged... Kérem a Mindenhatót, hogy összetört testednek adjon örök nyugalom és az örök világosság fényeskedjék Neked...”

Utolsó Istenhozzádot mondottak még Torday Egon szds. az MHBK helyi főcsoportjának vezetője, Terézhalmy Géza tü.szds. a volt tüzér bajtársak, valamint Dr. Magyar Adalbert az Amerikai Magyar Bélyeg Club tagjai nevében. Gyászolják Özvegye, született Magyarossy Judit, testvére Ferenc, sógora és sógornője Török Pál tü. szds. és felesége született Magyarossy Lili, jóbarátai, bajtársai szerte az egész világban, akik csak ismerték.

Betegsége miatt késéssel, de mégis gondos részletességgel I. 8-án elküldötte tudósítását a Bajtársi Levélnek a Magyar Társaság 1979. XI. 24-iki díszvacsorájáról. Levelét így fejezte be:

„... Úgy elhallgattam, mint a csuka. Beleestem valamiféle vírusos influenzába. Huzogattam — azután visszaestem. Ezt követően egy olyan letargia vett erőt rajtam, hogy valóban még beszélni is nehezemre esett... Nem vagyok jól, s valahogyan csak az ágyban érzem jól magam. Estére rendszerint belázasodom, s az orvos nem tudja megmondani, hogy tulajdonképpen mi az ok. Dehát kifelé haladunk az erdőből...”

Vígkedélyű, lelkes, szerető jó Bajtársunk Isten Vele.

(M.I. 1980. II. 20.)

Csendőrpikniken 1979. VI. 24-én
(B.L. 1979/2. 37 oldal)

vitész Kerkápoly Milán
1896 — 1980

Hangodi István
1901 — 1980

vitész Kerkápoly (Strazsimir) Milán ny.á. m.kir. csendőrszázados Eto-bicoke-ban (Ontario, Kanada) rövid szenvedés után 1980. III. 2-án életé-
nek 84. évében elhunyt. 1917-ben avatták hadnaggyá és azonnal az olasz
frontra került. Ezredét a Dolomitokban bekerítették, mikor az ezred pk.
kért egy önként jelentkező fiatal tisztet, aki rohamszázadával áttöri az
olasz vonalat. Kerkápoly hdgy. vállalkozott rá, s vállalkozása olyan si-
kerrel végződött, hogy az ezred ellentámadásba ment és több km-re
visszaverte az alpesi bersaglieri-vadászokat. Fegyvertényéért a III. osz-
tályu Vaskoronarendet kapta. 1920-ban került a csendőrséghez, s mikor
vitézzé avatták vette fel édesanyja — Kerkápoly — nevét. A kiskunha-
lasi tanosztálynál szolgált, majd 1933-ban önként kérte nyugdíjazását. Az
összeomlás után Kanadába vándorolt ki, hol 65 éves koráig dolgozott
egy ezüstgyárban mint fényesítő. Felesége 1955-ben autóbalesetben meg-
halt. Végig közkedvelt, jószívű, segítőkész, egyenes tartású, jó bajtárs
volt. Halála nagy vesztesége a torontói társadalomnak. A gyászszer-
tartást Nt. Dr. Vataj László ref. lelkész végezte. Csendőr csapatzászló-
val borított koporsóját bajtársai vitték. Legközelebbi barátja Nagy
Sándor vk. örgy. búcsúztatta. Gyászolják leánya, veje, három unokája és
az öt becsülő honvéd és csendőr bajtársai. Holttestét elhamvasztották
és felesége sírjába helyezték.

(v.K.K. 1980. III. 2.)

Hangodi István szkv. m.kir. csendőralhadnagy, a Magyar Bronz Vi-
tészégi Érem és más kitüntetések tulajdonosa, a Szuverén Szt. László
Társaság és Rend lovagja az ungvári volt csendőrszárny szolgálatve-
zetője, az MKCsBK helyi csoportjának volt vezetője hosszú szenvedés
után a Queanbeyan-i (N.S.W., Ausztrália) kórházban a haldoklók szentsé-
gével megerősítve 1980. I. 22-én 78 éves korában csendesen elhunyt. 1901.
XII. 12-én született Rákóczi falván (Szolnok vm.). A csendőrségnél több,
felelősségteljes beosztásban szolgált. 1944-ben hadibeosztást kapott. Né-

metországból Anglián keresztül 1950-ben Ausztráliába vándorolt ki, s Qu-
anbeyanban autólemez-lakatosként dolgozott. 1952-ban átvette az
MKCsBK helyi szórványának vezetését. 1966-ban üzemi baleset követ-
keztében 85 %-os rokkantnak nyilvánították, s nyugdíjaztatásáig rokkant-
segélyből éltek, s fizettek ki mindent. Feleségének áldozatos ápolása és
segédkezésével közösségi kapcsolatait továbbra is fönntartotta, s csak
1974-ben, mikor szívrohamok és a cukorbetegség is jelentkezett mondott le a
csoportvezetésről. — Temetése az általa kívánt egyszerűséggel ment
végbe I. 24-én. A helybeli Szt. Raphael templomban tartott gyászmise
után — hol az orgonán magyar egyházi énekeket játszottak — koporsó-
ját családja férfitagjai vitték, közöttük első fiunokája. A sírjánál meg-
jelent bajtársak közül Lévay Ferenc örm. búcsúztatta:

Drága jó Csendőrbajtársam, Hangodi István alhdgy. Úr! A Minden-
ható megváltoztathatatlan akarata folytán megkaptad az örök behívót
és eltávoztál az Örök Honba, honnan nincs visszatérés. Mi a Te hü-
séges öreg csendőr- honvédbajtársaid és magyar testvéreid eljöttünk,
hogy elkisérjünk erre az utolsó utadra a sírodig, hol sokat szenvedett
tested meg fog pihenni.

Egyenes jellemed, megalkuvást nem tűrő magyar nemzethű felfo-
gásod égő fáklyaként világít előttünk ebben a jellemileg megromlott
sötét világban. Becsületes magatartásod, szeretetreméltó egyéniséged
megbecsülést szerzett a magyar fajtának éppúgy, mint nagyhirű
volt Testületünknek, a m.kir. Csendőrségnek. A tövises utat megjár-
tad, kötelességed teljesítetted, esküdet mindvégig **Híven — Becsülettel**
— **Vitézzül** megtartottad. Az Úristen adjon Néked megbékülést és örök
nyugodalmat.

Gyászolják Özvegye, született Krivanek Ilona, 48 éves házasságban
szerető, hűséges élettársa, gyermekei, azok családjai, unokái, déd-
unokái, testvérei, kiterjedt rokonsága, jóbarátai, bajtársai Ausztráli-
ában. Kanadában, Brazíliában és Magyarországon. (Özv. H.I-né 1980.
II. 15.)

vitéz Tassányi József
1900 — 1979

vitéz nemes Tassányi József szkv. m.kir. csendőrfőtörzsörmester a szombathelyi volt III. kerület csáktornyai őrsének parancsnoka, a Magyar Bronz Érdemérem sötét smaragdzöld szallagon, valamint több más háborús és békekitüntetés, s a MKCsBK 25 éves Jubileumi Emlékérme a kardokkal tulajdonosa, családját áldozatosan szerető apa és nagypapa Sydney-ben (N.S.W., Ausztrália) régen huzódó betegségében 1979. XI. 29-én 79 éves korában elhunyt.

1900. XII. 28-án született Kiskomáromban (Zala vm.) Katonai szolgálatának letöltése után 1923-ban lépett be a csendőrséghez, hol hamarosan felelősségteljes és fontos beosztásokban szolgált. 1949 óta Ausztráliában élt családjával, s építkezésnél dolgozott 1968-ban bekövetkezett nyugdíjazásáig. Temetése 1979. XII. 4-én ment végbe általános részvét mellett. Koporsóját az MKCsBK Sydney-i csoport zászlója borította, azon kardja, párnán pedig kitüntetései sorakoztak. A R.K. egyház gyászszertartását Ft. Fazokas Béla, O.P. végezte. Utolsó útjára, a Sydney-i Catholic Lawn Cemetery temetőbe bajtársai kísérték. Búcsúztatták Koltay Imre őrm. és Dr. vitéz Jani István szds., volt sznypk-a, a Sydney-i MKCsBK csoport vezetője, bajtársai. Gyászolják négy vitéz fia, leánya, azok családjai, öt unokája, kiterjedt rokonsága valamint bajtársai. Védte a törvény és a fegyver erejével a jogrendet és harcolt Hazája határainak védelmében vitézül. Nyugodjék békében. (v.T. J. 1980. I. 4., Dr. v. J.I. 1979. XII. 17.)

Tóth (Roth) Béla, szkv. m.kir. csendőrorrmester a volt szegedi V. csendőr kerület állományában 1979. XII. 3-án Frankfurtban (Nyugatnémetország) rosszindulatu orrsövénymögötti daganat következtében 62 éves korában meghalt. Lakiteleken (Pest Pilis Solt Kiskun vm.) született 1917. V. 26-án földműves családból. Rokonságából nagyon sok csendőr került ki. Fiatalon, korengedéllyel lett katona és után került a Testülethez. A háború végével orosz fogságba esett, honnan megszökött és a Lakitelek

környéki nagy tanyavilágban huzódott meg. 1956-ban megalakította a közbiztonsági szolgálatot, s ő lett a parancsnok. Ezért menekülnie kellett. Graz-ban nevét egy betű átcserelésével Tóth-ról Roth-ra változtatta, mikor is felvették egy ott átvonuló magyar-sváb szerelvényre.

Tóth (Roth) Béla 1917 — 1979

Frankfurtban telepedett le, hol megnősült. Felesége szudeta német asszony, megtanult annyira magyarul, hogy ha hazuról rokonok jöttek, vagy ők mentek haza, nem volt szükség tolmácsra. Fülöpp József örgy. bs-unk (Calgary, Alberta, Kanada) uti beszámolójában (B.L. 1976. 1. szám) azt írja, mikor őket meglátogatta: „...,igen kellemes pár órát töltötünk Roth Béláék körében. Megnéztük remek, négylakásos házukat, melyet és még sok más házat Béla maga épített. A búcsú itt is könnyekbe fulladt, még a német asszonyka szemei is csillogtak, pedig ő nem sokat érthetett meg a mi beszélgetésünkből...” Ma már tudjuk, minden szót megértett, csak éppen kiejtését szégyelve nem elegyedett bele a beszélgetésbe. Az orvosok 1975-ben daganatot állapítottak meg, s utána közvetlenül Hamburgban speciális kezelést kapott, mely használt is egy ideig. 1979-ben ismét Hamburgba mentek, de akkor már megmondták feleségének, hogy véglegesen nem tudják kigyógyítani. Erre visszatértek Frankfurtba, hol mint különleges esetet tanulmányozták. Temetése XI. 6-án volt. Jelen volt bajtársa és barátja Dajka István őrm., aki közel kilenc évig lakott náluk. Gyászolják özvegye, továbbá odahaza bátyja István, volt lovas törm. és kiterjedt rokonsága, bajtársai világszerte. (D.I. 1979. XII. 4.)

Kocsis László szkv. m. kir. vezérkari ezredes, több háborús és békekitüntetés tulajdonosa, a m.kir. honvéd Ludovika Akadémia I. utolsó parancsnoka, a MHBK argentínai főcsoportjának vezetője Buenos Airesben 1980. I. 17-én szívbénulásban 79 éves korában elhunyt. Mezőturon született és érettségizett. A Ludovika Akadémián avatták hadnaggyá. Mint alantos tiszt Békéscsabán és Szegeden szolgált. 1929-ben a Hadi Akadémiára vezényelték, melynek elvégzése után hamarosan mint vk. őrnagy a H.M. 8., kiképzési osztályára került. 1945-ben nevezték ki a Ludovika Akadémia I. parancsnokául. A háború befejezése után Argentínába vándorolt ki. A múlt év végén kórházba szállították, hol proszta-

ta és hőllyag mütétet hajtottak rajta végre, mely eredetilegsikerés volt. Pár hét múlva rosszul lett, újra kórházba szállították, hol két nap múlva meghalt. Nyugdíjba vonulása után is hadtörténelmi munkákkal foglalkozott és mint a MHBK Vezetői Értekezlet tagja tevékeny részt vett az ügyek intézésében. (N.Ö. 1980. I. 31.)

Telek József szkv. m. kir. csendőr vizsgázott törzsörmester Naroginban (W.A., Ausztrália) 1979 szeptember elején 70 éves korában csendesen elhunyt. Korán jutott árvaságra. Árvaházban nevelkedett, s kitanulta a faipari szakmát. Fiatalon lépett be a csendőrséghez, hol kötelességtudása és szorgalma révén szépen haladt előre. Kárpátaljai magyar leányt vett feleségül, két gyermekük született. Boldogan éltek, jövőjük biztosítottnak látszott. 1944-ben Nagyváradra vezényelték az országos öpk-képző iskolához. A tanulásnak azonban hamarosan végeszakadt, mert az iskolának mind az öt százada bevetésre került az Erdélybe betört ellenség ellen. Családját sohase látta többet.

Németországból az ausztráliai Narogin városba vándorolt ki, hol 30 évig szorgalmasan dolgozott, mint ács és épületasztalos. Magányosan élt saját maga épített házában. Családját anyagilag állandóan segítette. Büszke volt hogy felesége gyermekeit is magyaroknak nevelte és azok is magyar élettársat választottak maguknak. Magyarságához haláláig ragaszkodott. Bajtársi kapcsoltait megtartotta és a magyar cserkésznek lelkes támogatója volt. Nyugdíjas korában gyakran betegeskedett. A halál magányos hálószobájából, ágyából ragadta magához. Egyik ismerősének napok múltán feltűnt, hogy már régen nem látták és így fedezték föl szeptember 13-án, hogy már 10-14 napja halott. Végrendeletének végrehajtásával bajtársát vitéz Oláh-Sajti Lajos zls-t bizta meg. Vagyonát családjára hagyta, az eljárást megindították.

Temetése 1979. IX. 22-én d.e. 11 órakor ment végbe a Perth-i karrakattai temetőben. Selyem magyar nemzeti zászlóval borított koporsóját bajtársai kísérték örök nyugovóra. Sírjánál vitéz Szombathy Lajos János zls., Nagyváradon oktatótisztje búcsúztatta el többek között az alábbiak szerint: „...„Az MKCsBK nevében mondok utolsó istenhozzádot Telek József elhunyt csendőr bajtársunknak koporsója előtt. Életében kifejezett kívánságához híven hozattuk be holttestét Naroginból ide, Perth-be, ahol immár ő volt az odasodródott magyarok közül az utolsó. Azt kívánta, hogy itt pihenjen ebben a temetőben, ahol sírját bajtársai, barátai is olykor-olykor mégis csak meglátogathatják, ahol más magyarok is pihennek. Halálában is ragaszkodni akart magyarságához. Testvéreim! Mindezzel egy Hazájától és családjától erős akarata ellenére messze kivetett, gyökeretépített magyar ember és derék csendőr bajtárs életére végleg legördül a függöny. Telek József bajtárs! A nyugat-auztráliai csendőr bajtársaid tisztlegnek Előtted és barátaiddal együtt búcsút intenek Neked. Isten Veled! Pihenj Isten békéjével a szorgalmas munkádért Neked is tisztességes, jó kenyeret adott ausztráliai földben...” Utána a gyászoló közönség elmondta az Úr imáját. Gyászolják Özvegye, fia István, leánya Annuska és családjai Odahaza és bajtársai világszerte.

(v.Sz.L.J. 1979. X. 3.)

Szigethy Gergely szkv. m.kir. csendőrörmester a melbournei (Victoria, Ausztrália) csoport tagja Melbourne-ben, szívbénulás következtében 1979. X. 27-én 70 éves korában visszaadta lelkét Teremtőjének. Székely származású bajtársunk az ungvári iskolát végezte el, s a háború után vándorolt ki Ausztráliába, hol azóta is élt feleségével. Temetése okt. 30-án ment végbe a helybeli Faulkner temetőben. Gyászolják özvegye, bajtársai, barátai, ismerősei és tengerentúli rokonai. (B.J. 1979. XI. 18.)

Telek József
1909 — 1979

Bodor Aladár
1911 — 1980

Bodor Aladár, szkv. m.kir. csendőr, a MKCsBK calgaryi csoportjának alapítása óta, 1952-től tagja, nőtlen, a magyar egyházi és közösségi összejövetelek támogatója, nyugdíjas, magas vérnyomásból eredhető agyvérzés következtében Calgaryban (Alberta, Kanada), kórházba szállítása közben 1980. I. 21-én 69 éves korában váratlanul elhunyt.

1911-ben született Gyimesfelsőlok-on (Csik vm.). Hadkötelezettségének a román hadseregben eleget téve Erdély egy részének visszacsatolása után belépett a csendőrséghez, hol 1945-ig szolgált. 1948-ban kivándorolt Kanadába, s Calgaryban a Canadian Pacific Railway vasúttársaságnál dolgozott, mint pályamunkás 1968-ban bekövetkezett nyugdíjazásáig. Gondosan megőrzött díszzubbonyát 1974-ben a Múzeumnak adományozta. Temetése 1980. I. 25-én ment végbe az Árpádházi Szt. Erzsébet r.k. templomban tartott gyászmise után a St. Mary temetőben általános részvét mellett. Koporsóját a baktalórántházai őrs zászlója borította. Utolsó útjára bajtársai kísérték. Szelei József cső. csoportvezető búcsúszavai után a gyászoló közönség a Himnusz eléneklésével adta meg a végtisztességet elhunyt Bajtársunknak. Szorgalmas takarékos életével és lelkiismeretes munkájával az átlagon messze magasabb anyagi alapot teremtett magának, de ennek gyümölcseit nem élvezte. Vacsonát szülőföldjén élő testvérei, illetőleg azok gyermekeire hagyta. Nyugodjék békében.

Bernáth István
1920 — 1979

Bernáth István szkv. m. kir. próbacsendő a kassai kerület beregszászi osztály állományában West Lorne-ben (Ontario, Kanada) hosszú szenvedés után rákbetegségben 1979. IV. 24-én 59 éves korában meghalt. 26-án temették el nagy részvét mellett a r.k. egyház szertartása szerint. A koporsóvivők között volt két bajtársa Soós Péter örm., s vitéz Csiky István. Gyászojlik özvegye, gyermekei: István, Zsuzsi, Béla, testvérei az Egyesült Államokban és az Ógazában és bajtársai.

1944-ben alakulatával Ungvártól nyugatra, a volt szlovák-magyar határ mentén került bevetésre, hol orosz fogságba esett. Már Kanadában, munka közben beszélte el bajtársának, hogy fogságba esése után

Bernáth István temetése 1979. IV. 26-án
A koporsóvivők.

azokkal a csendőrökkel együtt, akik általában a Felvidéken szolgáltak Kiebben lefényképezték őket különféle alakban és a képeket kitették az illetékes község háza hirdetőablájára, hogy jelentkezzenek azok, akiket a csendőrök bántalmaztak. Az oroszok azonban szégyenben maradtak, mert senki se jelentkezett. Se szlovák, se ruszin, se cseh. A hadbírósi tárgyalást Ungváron tartották meg és mint „politikai vádlottak” 25 évet kaptak. Sztálin halála után, 9 év múlva szabadult. Később sikerült kiszöknie és kivándorolt Kanadába, hol fafeldolgozó üzemben dolgozott. 1978-ban, októberben epekövel megoperálták, állapota azonban nem javult, miért is felülvizsgálatra rendelték és 1979. januárban újból operálták. Betegsége akkor már annyira el volt terjedve, hogy komoly segítséget nyújtani nem tudtak. (S.P. 1979. IX. 24.)

Dr. Malonyai László
1907 — 1979

Dr. Malonyai László szkv. m.kir. csendőrszázados, a Nemzetvédelmi Kereszt, több más kitüntetés és emlékérem, a Nagy honvéd sportügyeségi jelvény tulajdonosa, a galántai volt m.kir. I. csendőrszázalaj kérekpáros századának parancsnoka, a Szuverén Szt. László Rend és Társaság lovagja, a Magyar Kanadai Kultúrközpont örökös dísztagja Torontóban (Ontario, Kanada) 1979. XI. 24-én szívrohamban 72 éves korában váratlanul meghalt. A katonai szolgálat, az egyetemi évek, s a Vámortisztképző Akadémia elvégzése után 1931-ben jött a csendőrséghez. A háború végével németországból Kanadába vándorolt ki és Torontóban telepedtek le. Sohasem volt beteg. XI. 21-én kertjében kivágott egy fát, azt egyedül fölfűrészelte, felhasogatta kandallója részére. Este sakkpartija volt. másnap rosszul lett, beszállították a kelettorontói kórházba, hol három nap alatt meghalt. 27-én temették a Szt. Erzsébet templomból a r.k. egyház szertartása szerint. A szentbeszédet Ft. Máté József, S.J., s a búcsúztatót Dr. Szalontai Sándor g.fhdgy., csoportvezető mondta. A csoport címeres selyemzászlójával borított koporsóját bajtársai vitték. Elhamvasztották. Hamvait a Mount Pleasant temetőben helyezik el. Helyi csoportunk készséges, működő tagja, kiváló bajtárs volt. Távozása súlyos veszteség mindnyájunknak. Gyászojlik özvegye, kitől külön élt, egy otthon élő rokona, igen sok barátja és bajtársai, akik szerették. (v.K.K. 1979. XI. 30.)

Gombás József szkv. m.kir. csendőrfőtörzsörmester, a jánosházai őrs (Vas vm.) utolsó pk-a (fia emlékezete szerint), a veszprémi osztály állományában 1945 áprilisában a visszavonulás során Kőszeg környékén hősi halált halt. Sírját később özvegye és fia több más bajtársáéval együtt megtalálták. (v.K.K. 1979. XI. 30.)

Gombás József

Kovács Aladár, író, drámaíró, publicista, az európai magyar emigráció szellemi életének egyik kimagasló személyisége hosszú szenvedés után Bécsben (Ausztria) az Irgalmasok kórházában 1979. VIII. 14-én, 70 éves korában elhunyt. Deésen (Szilágy vm.) született, egyetemi tanulmányait Budapesten és a Sorbonne-on (Franciaország) végezte. Több darabot írt a Nemzeti Színház részére, melynek 1944 elején igazgatója volt. 1947-ben Nyugatra menekült. 1949-ben az Archivum Hungaricum (MHBK) kiadásában Münchenben megjelent „A Mindszenty per árnyékában” c. dokumentációs munkája. Ez az első könyv, mely megrázó erővel mutat be a hercegprímás hősi küzdelmét, brutális meghurcolását és egyúttal a vasfüggöny mögötti terrorgépezet működését. 1951-ben meghívták a Szabad Európa Rádióhoz, majd 1953-tól a párizsi magyar rádió programján dolgozott. Cikkeket írt a Nemzetőr, a Hungária, Új-Hungária részére. Erdély sorsának jobbrafordulásáért, a burgenlandi magyarság megtartásáért önzetlenül és fáradthatatlanul dolgozott haláláig. Egész életében szinte remetei igénytelenségben élt. Gyászolják huga Krisztina, öccse Andor és a magyarság, melynek önzetlen szolgálata töltötte be életét. (Nemzetőr 1979. IX. 15, Életünk 1979. IX.)

Özv. Dr. Tamáska Gyuláné, szül. Szőnyi Tóth Jolán (a kispesti volt h. polgármester özvegye) 1979 július havában Kispesten elhunyt. Egyetlen fiúk Gyula, egyetemi hallgató még 1945-ben Budán halt hősi halált. Az elhunytban vitéz Baranchi Tamáska Endre nagynénjét gyászolja. (v.B.T.E. 1979. IX. 25)

Császy Miklós szkv. m.kir. hadbíró ezredes, volt Testületünk régi barátja, a Bajtársi Levél hűséges olvasója Pasadénában (Cal. USA) 84 éves

korában 1979. IX. 21-én meghalt. Ugyanott temették el a Forest Lawn-Glendale-i temetőben IX. 24-én. Búcsúztatta Nt. Négyessy Bertalan ref. lelkipásztor. (v.K.K. 1979. XI. 9.)

Nagy Károly szkv. m. kir. csendőrhadnagy (1942. júliusi évfolyam) a zilahi (Szilágy vm.) volt csendőrszázad oktatótisztje 1968-ban Németországban meghalt. A Degerloch-i temetőben (Stuttgart mellett) van eltemetve. A temetőőr közlése szerint négy év múlva a temető megszűnik, sírját felszámolják. A részletekre vonatkozólag hozzátartozói, vagy a közelben lakó bajtársai írjanak az alábbi címre: Bogár Andor törm., Stuttgarterstrasse 15, 7151-Groszerlach, West-Germany. (B.A. 1979. XI. 3.)

Perédy Jakab ny.á. m.kir. csendőrnagy hosszú betegeskedés után Montreálban (Quebec, Kanada) 1979. IX. 25-én 87 éves korában meghalt. 1921-ben lépett a csendőrségbe. Egy ideig a makói volt csendőriskolának volt a parancsnoka, majd mint nyugdíjas Szombathelyen telepedett le. 1945. III. 27-én jött el Magyarországból családjával együtt, s 1951 óta Montreálban élnek hol a Mount Royal Club-ban dolgozott mint könyvelő és raktárkezelő. Felesége 1976. III. 8-án halt meg. Ft. Chilla Raymond plébános által tartott gyászszertartás után a Magyarok Nagyasszonya r.k. magyar templomból temették 1979. IX. 28-án. A csoport zászlójával borított koporsóját hat csendőr kísérte a templomba, egy pedig a csendőrök koszorúját vitte a koporsó előtt. Búcsúztatta Dr. vitéz Székely Frigyes cső. szds. Gyászolják leánya, Tekker Józsefné, szül. Perédy Anna, veje Tekker József, valamint unokái és dédunokái Montreálban. (Cs. F. 1979. XI. 4.)

Özv. Orbán Lászlóné született Rohringer Mária, néhai Orbán László ezds. a volt szombathelyi III. cső. ker. pk-ának özvegye Buenos Airesben (Argentína, Délamerika) 1979. X. 22-én 78 éves korában tragikus körülmények között meghalt. Ősi felvidéki családból származott. Fiatal korában, mint női teniszversenyző többször szerepelt nemzetközi versenyeken. Az összeomlás után Buenos Airesbe kerültek, ahol az emigráció nehézségeiből férjével együtt kivette részét. A közel múltban látási és járási zavarokról panaszkodott és nehezen bírta magányos sorsát. Halála előtt fia 26-ik emeleti lakásában tartózkodott, és az ablakból vagy kiesett, vagy onnan levetette magát. Gyászolják fia, Dr. Orbán László, menyé, unokái és kiterjedt rokonsága Budapesten és az Amerikai Egyesült Államokban. (M.H. 1979. XI. 15 és v.V.F. 1979. XII. 8.)

Ripoll Havone Gusztáv Adolf, az argentin hadsereg hadosztálytábornoka, a Nemzeti Csendőrség helyettes parancsnoka 1979. XI. 16-án Buenos Airesben súlyos gépkocsiszerencsétlenség következtében 54 éves korában életét vesztette. Alantos tiszti éveit a lovasságnál szolgálta, majd 1957-ben, mint őrnagy már a Csendőr Iskolánál a kadét lovasszázad parancsnoka. 1960-ban a pk-i felső tanfolyamot végezte el már mint a hadműveleti osztály tisztje. Több más vezetői beosztás után 1979. februárjától a Nemzeti Csendőrség pk. helyettese volt. Személyében az argentin Nemzeti Csendőrség egyik legkiválóbb tisztjét veszítette el. Gyászolják özvegye és három gyermeke, valamint bajtársai. Volt Testületünket nagyra

értékelte. Buenos Airesben élő bajtársaink egyik legőszintébb és megérdemelt barátjukat gyászolják. Az elhunyt hamvait a Centinela (Őrszem) épületben ravatalozták fel és XI. 20-án 11 órakor temették el a Chacarita temető katonai Pantheonjába. (N.Ö. 1979. XII. 28.)

Ft. Nyisztor Zoltán pápai prelátus, a magyar keresztény sajtó egyik harcos vezéregyénisége, író, közíró egy római kórházban 1979. december elején 86 éves korában meghalt. Debrecenben született, 1893-ban. Apja vasuti kalauz volt. Egyetemi tanulmányait Innsbruckban, majd a római Collegium Germanico-Hungaricumban végezte. Szatmárra került, mint teológiai tanár, majd Budapesten a Magyar Kultúra főszerkesztője, s a Nemzeti Újság főmunkatársa lett. Cikkeiben „tollhegygel” címén éleshangú társadalomkritikát gyakorolt. Hallgatóit mindig megnyerte szellemének gazdag sziporkázásával, meleg hangjával és ízes magyar beszédével. Sohasem a személyt, mindig a hibákat, félszégeket ostorozta. Mindig mélyen emberi tudott lenni. Irányt mutatott. Külföldi útjai során beutazta a Balkánt, távol Keletet, Kínában is járt. 1945-ben rövid ideig ő is fogságba került, majd Rómába menekült. Innen Columbiába küldték, hol évekig volt a bennszülöttek papja. Végre Caracas-ba mehetett, hol a magyarok lelkipásztora lett. Gazdag élményeiről könyvei beszélnek. Utolsó nagyszerű kötete „A dzsungel indiói” saját fényképfelvételeivel. Utoljára Rómában lakott, s a Vatikán tövében álló kis házából az utolsó években több mint 500 cikket küldött a magyar nemzeti ügyet szolgáló újságoknak. (K.M. Vas. 1979. XII. 16, Hídfő 1979. Dec. K.M. 1979. Karácsony.)

Értesítések a Múzeum hírei

Bajtársaink, érdeklődők az elmúlt hónapokban is látogatták a Múzeumot és elismeréssel nyilatkoztak a látottakról. A közel múltban többek

között az alábbi emléktárgyak érkeztek, melyeket a Leltárba való bevezetés után ezuton is köszönettel nyugtáz a múzeumőr:

Az Erdélyi Becsületrend Csillaga, melyet az Erdélyi Világszövetség a Szövetkezett Magyar Szervezetek elnöki tanácsának döntése alapján ítelt oda a MKCsBK-nak az erdélyi magyarság érdekében, valamint a népek önrendelkezési, emberi és nemzeti joga védelmében kifejtett tevékenysége elismeréséül.

Madarász Ernő g.szds., (Cleveland, Ohio, USA) az 1937-ben Budapesten tartott cső. g. tiszti tanfolyam tablója, valamint az Amerikai Magyar Bélyeg Club Fabritzi Kováts öbester bélyegzésű különleges, ritka borítékját és a kiállítás meghívóját, melynek ő az elnöke Clevelandban,

Varga Géza szds. (Toronto, Ontario, Kanada)-tól könyv,

Nt. vitéz Mohai Szabó Béla, hbs. szds., ref. lelkész (Sao Paulo, Brazília, Délamerika) özv. Papp Istvánnétól származó gy. fhdgy-i nagy atilla, és g. szds-i zubbony,

Elek Károly tart. gy. hdgy-tól II. Világháborús kincstári kulacs,

Szárász András-tól fényképeket,

Noel Péter okl. mérnök (Edmonton, Alberta, Kanada) tb. cső-től az elektronról szóló angol nyelvű előadása szövegét puha kötésben,

K.I. törm-től Beothy Kálmán ezds. (akkor örgy.) „Kakastollások” c. Budapesten, az 1938-as Csendőrnapon megjelent kötete, novellákkal a csendőr életből Lieszkovszky Vladimir cső. barát közvetítésével.

Detre Gyula, MHBK kanadai főcsoportvezető (Montreál, Kanada) bstől Mindszenty hercegprímásunk nagyított képe, amint 1973-ban koszorút helyez a montreáli magyar hősi emlékműre.

Néhai Tar József csendőr özvegye született Tornyosy Angela, nyugdíjas, tb. cső., 1979. XI. 2-án múzeumi lakásából saját elhatározásából a közeli Islington kerületben kiutalt vadonatúj városi lakásába költözött, hol saját bútorai és emlékei között kényelmesen berendezkedett. Másfél évig lakott az eszmei laktanyában és már igen hiányoztak neki néhai vitéz Szabó Árpád örm. özvegye farmján beraktározott bútorai, melyek a szekrényekkel túlszűfolt múzeum szobáiban nem fértek e. Vitéz Kövendi Károly szds. múzeumőr — aki ezt az átköltözködést is lebonyolította — továbbra is támogatja Angyalka Néni bevasárlásainál, intézi hivatalos ügyeit és a közlekedésben is segítségére van. (v.K.K. 1979. XI. 6.)

A laktanyában őrzött MKCsBK és a testvér bajtársi egyesületek múzeumi tárgyainak jövő elhelyezésére vonatkozó tárgyalások, melyek 1979-ben megszakadtak újra megindultak. A Magyar-Kanadai Kulturközpont 1980. I. 13-án megtartott közgyűlése után Dr. Kovács Ernő, az igazgatóság egyik tagja fölkereste a múzeumort és kijelentette, hogy a Múzeumot az oshawai (Ont. Kanada) Magyar Aero Múzeum anyagával együtt a Magyar Ház (840 St. Clair Ave., W. Toronto, Ont., Kanada) I. emeletén óhajtanák elhelyezni a „Hősök terme” elnevezéssel. A tárgyalások folynak. A Múzeum anyagának elhelyezésében változás 1981. aug. 31-ig nem fog bekövetkezni, így a Találkozóra érkező bajtársaink a Múzeum értékeit és emlékeit eredeti elhelyezésben szemlélhetik meg. Az MKCsBK

Levéltár és Könyvtár anyaga a torontói csoportvezetőhöz kerül a múzeumőr váratlan halála esetén. A Múzeum átadásához egyébként a múzeumőr igénybe óhajtja venni az Ontario-i tartományi kormány anyagi segítségét. A kormány álláspontja ugyanis az, „hogyan oda kell tenni, hol magyarok is láthatják...”

A Domonkos János rep. szakv. által alapított és fönntartott Magyar Aero Múzeum felbecsülhetetlen értéket képvisel egyenruha, fegyver, ki-tüntetés és fényképgyűjteményével. A két múzeumot összevetve szinte egyenrangú a mai budai Hadimúzeummal, mely egyszerűen elhallgatja a volt szabad Magyarország katonai értékeit. Hogy azután azokat elrejtették-e, vagy megsemmisítették, senki se tudja.

A múzeumőr egészségi állapota változatlanul aggodalomra ad okot. Orvosa eltiltotta az éjszakákba nyuló tulhajtott levelezéstől. Jelenleg is gyógyszereket szed magas vérnyomás ellen, s külön tablettákat szív-roham és agyvérzés megelőzésére. Kéri bajtársait, hogy átvonulási szál-lás és Múzeum látogatáson kívüli ügyekben forduljanak a Bajtársi Levél szerkesztőségéhez, vagy Központi Vezetőnkhez, ugyancsak kéri szépen a karácsonyi és újévi üdvözlőkártyák küldésének szíves beszüntetését. Felesleges kiadás, hiszen ugyanis gondolunk egymásra, sőt a múzeumőr jó-kívánságait a Bajtársi Levélben is mindig kifejezi.

Ettől függetlenül szeretettel várja a bajtársi látogatásokat, de a jelent-kezéseket időben kéri, mert elég sok a látogató és a szállóvendég is. Szabadságát rendszerint júliusban tölti és szeptemberben. Az őszi hétvé-geken orvosi tanácsra vadászni jár egészen a tél beálltáig.

A laktanya Emlékkönyvében az elmúlt esztendőben eszközölt bejegyzé-sek között az alábbiakat olvashatjuk:

Prof. Dr. Halácsy Endre, okl. mérnök: „A kitünő és értékes magyar hadimúzeum sok régi emléket keltett. Kincseidhez őszintén gratulálok.” USA.

Dr. Lovich Mária: „A múlt idők emléke itt öltött valóságot. Felejt-hetetlen élmény. Ohio. USA.

Borosné, Nagy Erzsébet (néhai Nagy János alhdgy. leánya): „Büszke voltam eddig is magyar multunkra, Édesapámra és múltjára, de ezután még erősebb lesz büszkeségem. Hiszem és bízom, hogy a jó Isten több mint 1000 éven át szívéhez közel tartotta hazánkat, meg fogja ezután is őrizni népünket. Boldogan néztem végig ezt a gyönyörű és értékes mú-zeumot.” USA.

Pekáry Istvánné, (csendőr feleség): „Csodás felejthetetlen élmény volt. Újra éreztem: „Magyarnak lenni büszke gyönyörűség!” Karcsi! Isten adjon erőt és egészséget Magának.” Homer N.Y., USA.

Petry Frigyesné (Cséry Elvira, csendőr feleség) Hamburg, N.Y., USA.: „Köszönöm a szívélyes fogadtatást. Nagy élmény volt számomra, hogy most mindazt láthattam ebben a nagy gonddal elrendezett múzeumban, amiről otthon csak szüleimtől hallottam. Isten áldását kérem életére és további munkájára.”

Lukács Lajos szkv. Adelaide, S.A., Ausztrália: „Fájó szívvel néztem a régi csendőr emlékeket...”

vitéz Ághy-Asbóth Zoltánné (csendőr feleség) Hales Corners, WI., USA.: „Hatalmas, gyönyörű munkát végeztek. Csak maradjon meg mindig a csendőrök birtokában!”

Zolcsák István, okl. mérnök, gyáros, az Erdélyi Világszövetség alelnö-ke, Sao Paulo, Brazília: „Isten áldja meg az életedet és munkásságo-dat! Gyönyörű!”

Szilvássy Lőrinc, cserkésztsiszt, Buenos Aires, Argentína: „Isten áldjon Tégedet! Ezt írja egy magyar fiatal egyetemi hallgató, aki külföldön született és aki büszke magyar múltjára! Hálás köszönettel adózom azért, hogy gazdag hősi múltunk eme múzeális tárházába betekintést nyer-hettem!”

Noel Péter okl. mérnök, tb. cső., Edmonton, Alberta: „Egy értékek-ben kifejezhetetlen munka. Nagyság elveszhet, ha a magyarság nem talál módot ezen nemzeti értékek megővésére.”

Ürmös Antal okl. mérnök, Woodstock, Ont. Kanada: „Nagyra becsü-löm munkásságodat amit tettél. Isten adjon erőt, hogy megmaradjon.”

Dr. vitéz Ormay József rep. hdgy. Niagara on the Lake, Ont. Kanada: „Egyedülálló, pótólhatatlan magyar érték. Mi lesz a jövője ennek a gyűjteménynek?”

Röczey-Köller Kálmán lgv. tü. zls. Toronto, Ont. Kanada: „Isten áldá-sát kérjük nagyfontosságú történelmi munkátokhoz szeretettel.”

N.N. Magyarország: „Felejthetetlen élményekkel távozom, mindig em-lékezni fogok rá!”

N.N. Magyarország: „Örömmel jártam itt kanadai látogatásom alkal-mával. Hálás köszönettel.”

Petry Frigyes fhdgy., Hamburg, N.Y. USA: „Karcsikám köszönjük a felejthetetlen élményt! Emberfeletti munkát végeztél. Minden dicséretet-megérdemelsz. Jó volt lélekben otthon járni. Isten áldjon!”

Bodó Ferenc okl. mérnök, Toronto, Ont. Kanada: „Emlékeiben és a szebb jövőbe vetett hitében él minden igaz magyar. A múzeum egy ok-tató hely.”

BESZÁMOLÓ

a MKC_{SBK} Múzeum / magában foglalja a testvér baitársi egyesületek értékeit is / gazdálkodásáról az 1979. évben

Bevételek :	Kiadások :
Bajtársi adakozásból, át- 849.73	a./ Múzeum 947.15
vonulási szállásért	üggyvitel és karbantartás
és egyéb juttatásból	reprezentáció, üzemanyag,
	sürgős javítások, iroda-
	felszerelés, írószerek,
	képkeretek, parkolás
vitéz Kövendy Károlytól 2,720.84	stb.
	Postaköltség 153.31
	Telefon /távolsági/ 130.89
	Üvegszekrényekre 84.53
	Fényképek, filmek 145.60
	Uj könyvek 25.65
	15.000 dolláros tűz, betörés, 72.00
	jég. vandalizmus stb.elleni
	biztosítás 1.559.13

	b./ Öröklakás:	
Üzembentartás	1,422.90	
Házadó	516.54	
	1,939.44	
	c./ Egyéb :	
Különféle	72.00	
Összesen :	3,570.57	Összesen: 3,570.57

Kelt : Etobicoke, Ont., 1980. január 7-én

vitész Kövendy Károly CM s.k. szds.
laktanyaparancsnok és
muzeumőr.

Könyvismertetés

Teremtés, válogatott versek, írta Radnóthy Károly. Megjelent a szerző saját kiadásában, Calgaryban (Alberta, Kanada), 1979-ben, puha kötésben 62 oldalon. A borító-lap Radnóthy Ferenc, a szerző bátyjának munkája. Készült a Catholic Publishing Company Inc. nyomdájában (Yongestown, Ohio, USA). Kritika ellen előre fölvérezve, féltő gonddal bocsátja útjára első könyvét, szellemi szüleményeit a szerző. Gondosan kiválasztott költeményei „érzékeltetik a háború kezdetétől a mai napig komédiával, tragédiával teletűzdelt élete megnyilvánulásait.” Témái emberi élmények, tapasztalatok, szomorú és víg emlékek, melyeket egyszerre közel érzünk magunkhoz. Talán azért is, mert nem „modern”-ek, hanem emberiek. Bennük van a szülőváros, Komárom képe, a gyermekkor gondtalansága, a fiatalság, a szerelem, a harc a boldogságért, melyből olyan kevés jut osztályrészül, s az is csak pillanatokra. Megelevenedik a háború a maga kegyetlenségével, „Mesél egy rokkant katona”, s a szerző fájdalmas aggodalma Hazánk sorsáért fohászbán emelkedik föl a mi Atyánkhoz a már annyiszor megszenvedett boldogabb jövőért. Verseiben végigkísérhetjük útját a menekült tábortól Párizs, Montréal, Torontón át Calgaryig, a Sziklás Hegységig, hol „Újévi köszöntő”-jében megszólal az ősi jókívánság: Bort, búzát, békességet adjon Isten minden magyarnak.

E szerző a Magyar Kórus karnagya élénk irodalmi munkát fejt ki Calgaryban. Ezenkívül szórakoztató estet rendez, hol maga is föllép, mint színész énekszámokkal, monológgal és szavalattal. Verse korábban a B.L-ben az 1976. évi 2. és az 1979. évi 1. számban jelent meg.

The exchange of ideas (Felfogások mérközése), filozófiai értekezés angol nyelven. Írta Domokos Sándor fhdgy., író bs-unk (Winnipeg, Man. Kanada). Megjelent korlátolt példányszámban, 1979-ben, a szerző kiadásában, 90 oldalon, puha kötésben. Főgondolata Isten létének felismerése a tudomány mai tényeinek, eredményeinek felhasználásával. Tanulmányát „az erkölcsbe vetett hite bizonyítékául ajánlja azon bajtársainak, akik ma is hisznek abban.” Az I. Részben kutatja, tudományos

megfigyelés alá veszi, szétválasztja, majd újból összefoglalja szellemi lényünket, értelmi és érzelmi énnünk megnyilatkozásait. A tudást tapasztalatok alapján sajátíthatjuk el az iskolában, munkahelyen. A valóság leírásához, megértéséhez elméleteket, fölfogásokat állítunk föl magunknak. Ezekről teljesen független érzelmi életünk, mely nincs tanultsághoz kötve, mely szeretetben, fájdalomban, jószívűségben, szegyenben, gyűlöletben, vagy a boldogság érzésében jelentkezik. tudósok, bölcselők elmélkedéseinek tanulmányozása után megállapítja, hogy kettősség van bennünk, s a tudás uralkodni akar érzelmeinken. Mindkettő fontos, mert kiegészítik egymást. A fontossági sorrendet mindig az egyén elhatárolása adja meg.

Álláspontja igazolására a szerző a II. Részben mint idealista felfogását megvitatja a realistával (képzelt ellenfél) és felsorakoztatja a tudás érveit, tényeit. Az eszmecserét figyelemmel kísérve látjuk, hogy a bennünk lévő kettősség mégis csak egység a végtelenben. A tudományos vitát összefoglalás zárja le, mely szerint mind a tudásnak, mind a minőségre való törekvésnek, az erkölcsnek útja a hit. A hit az, mely visz a teljesség, a tökéletesség, a mindentudás, a teremtő, a mindenható Isten felé. Őt azonban csak a végtelenben érhetjük el, ha van bátorság bennünk ezt beismerni, továbbá azt, hogy felfogóképességünknek határa van. Lényeg a törekvés a legnagyobb szép, a jó, a tudás, a Mindenható felé, s az út a hit. Ezt adta nekünk Krisztus sokkal egyszerűbb és nemesebb formában. Ez a lényeg, mert emellett minden egyéb mellékes. Forrásmunkák felsorolása zárja be az olvasó érdeklődését mindvégig lekötő értekezést.

Bajtársi Hiradó. A MHBK Melbourne-i (Victoria, Ausztrália) főcsoportjának szerkesztésében és kiadásában 1979. III. 1-én jelent meg Fairfielden, 16 oldalon, tele képekkel. Ez a képes bajtársi értesítő azoknak a fiatalabb bajtársaknak készül, akiknek már nincsenek katonaemlékeik. Célja, hogy fiataljainkat büszkévé tegye magyarságukra, szellemi örökségükre. Az öregebbeknek viszont az a kötelessége, hogy ezt a kis képeslapot eljuttassák minden fiatal bajtársunkhoz. Az 1. számhoz „Üdvözlés”-et írt vitész Duska László vkb. szds., az MHBK központi vezetője.

Az 1979. XII. 1-én megjelent 2. számban Dr. Berekally Tamás az Adelaide-i (Délausztrália, Ausztrália) MHBK ifjusági csoportjának vezetője, aki már Ausztráliában született, kiáltja bele a világba, hogy: „Nincs magyar szabadság! 35 évvel a háború befejezése után is otthoni véreink orosz megszállás alatt vannak. Ezért a magyar ifjúságnak kell megint megindítani a szabadságharcot: de a szellem fegyvereivel!” Az Adelaide-i, Victoria-i, Melbourne-i (Ausztrália), a München-i, Párizs-i, Ouren, Belgium-i (Európa), a Buenos Aires-i, Sao Paulo-i a Chile-i (Délamerika), a New Brunswick-i (USA) továbbá a Montréal-i és Calgary-i (Kanada) MHBK közösségi életét mutató fölvételek tanuskodnak az MHBK-nak mint világszervezetnek munkájáról, melyet fiataljaink tovább visznek.

A Sarló-Kalapács áldozatai. Írta Ft. Krupa Sándor, O.F.M., megjelent a szerző kiadásában, 1979-ben, 250 oldalon, keménykötésben, Dewitt, Michigan (USA)-ban. Ára kemény papír birtásban 9 US dollár, vá-

szonkötésben 12 US dollár. Szállítás esetén mindegyiknél plusz 70 cent. Ez a munka a szerző harmadik műve, mely a többitől független, mégis ki egészítő. Ebben számszerűleg összegezi, mennyi lehetett a bolsevizmus áldozata Magyarországon és az egész világon. Levelek, önvallomások formájában életszerűleg bemutatja, hogy előtte, majd utána mit kellett szenvedniök azoknak, akik a zsarnokság áldozatai lettek. Majd izgalmas börtönelményeket dolgoz föl irodalmi formában, hogy a rabélet színe sebben álljon előttünk. Majd Eger tükrében történelmi érzékkel és a személyes élmény forrásával elénk varázsolja a már sokaktól nem ismert első kommunizmust. „Kakastollas csendőrangyalok” Hajas István bs. verse, majd a „Miskolci akasztófa árnyékában” Bata József örm. elbeszélésében rehabilitálja az agyongyalázott csendőr testületet. Függetlenségként szemelvényeket mutat be, hogy miként reagáltak olvasói a könyveire levélben, rajzban, versben stb. Végül a névmutató felsorolja mindazok nevét, akik a három könyvében szerepelnek. Mivel a szerző is hosszú éveket töltött Rákosiék vörös börtöneiben, a börtönélet minden mozzanatának ábrázolásában történelmi és átélő. Megrendelhető a szerző címén: P.O. Box 250, Dewitt, Michigan, USA 48820. (J.P. 1979. XII. 23.) A szerző „Sarló-Kalapács börtöneiben” c. könyvét a B.L. 1979/2. számában a 87. oldalon ismertette.

Hungary and Europe, a historical review. Írta Török Béla, érdemes csendőrbárátunk angol nyelven, kiadta a Hungarian Publishing Company Sydney-ben (N.S.W., Ausztrália) 1979-ben fekete vászonkötésben 224 oldalon. Ára 13.50 dollár. A könyv a szerző hasonló tárgyú magyar nyelven írott és kiadott munkáján alapszik. A könyv a maga egészében a magyar nemzet 500 éves függetlensége visszanyerésére irányuló törekvéseinek, harcainak és egy-egy időre szóló kényszerű megalkuvásainak rövid története. Nyíltan lefekteti, hogy a nagyhatalmak Európa problémáit a mai napig se orvosolták, szentesítették ellenben Helsinkiben Európa kettéosztását, mert egyiküknek se volt érdekében egy gazdaságilag erős, politikailag független Európa. Maga a könyv dokumentuma a magyar sors tragédiának és a Zrinyi által is annyira érzett „Sors bona, nihil aliud” hiányának. Az ember — a könyv elolvasása után — eltöpreng azon, hogy hol lenne és milyen nemzetközi súlya lenne országunknak, ha történetesen nem a Kárpátmedencében telepedtek volna le őseink, vagy ha ott nem kellett volna létéért élet-halál harcot vívnia a törökkel, később a Habsburgokkal. Foglalkozik a nemzetiségi kérdés eredetével, s annak Hazánk trianoni sorsát elősegítő végzetes kialakulásával. Nagyon érdekes a II. Világháborút megelőző, valamint a háború alatti magyar politikai áramlatok, történések ismertetése, taglalása. A szerző ebből a szempontból kútforrásnak is tekinthető, mivel Antal Istvánnak, az akkori igazságügyi miniszternek titkára volt.

A magyar problémáinkat — helyesen — európai szemszögből vizsgálja, de ugyanakkor ráolvas a Nyugatra dynasztikus elnyomó politikájáért, önző nemtörődömségéért és elfogultságáért. Az „Utószó”-ban leszögezi, hogy az önálló és független országok Európájában kell helyét megtalálnia Magyarországnak is szomszédaival való szoros együttműködés-

ben. Történelmünk és adott helyzetünk szintén ezt tanácsolja. Megvalósítható és hosszú életű az elgondolás a Kárpát medencében azonban csak akkor lesz, ha az az Új-Európa valóban a geopolitikai adottságokra épített államszövetség lesz, ahol a nemzetiségeknek nyelvökhöz, kultúrájukhoz és autonómiához való jogaik elismerést és biztosítást nyernek.

Örökségünk az 1975—76-ban, Adelaideban (S.A., Ausztrália) megtartott 3. Magyar Találkozó emlékkönyve. Megjelent a dél ausztráliai Magyar Egyesületek Szövetségének kiadásában színes művészi rajzokkal, sok fényképpel, finom papíron, kivételes nyomdatechnikával 125 oldalon, puha kötésben 1978-ban. Nyomta a J. & S. Molnár Printers South Yarraban (Vic., Ausztrália). A 3. Találkozó tudományos, politikai, oktatásügyi, társadalomtudományi, művészi, sport és gazdag ifjúsági műsorát, kiemelkedő teljesítményét őrzi ez a könyv, melyben a rendezők rendszerbe foglalva adják eredményeiket, hogy megmaradjanak. Bármilyen szemnek, fülnek, léleknek gyönyörködtető volt az előadások, események, bemutatók, azok ma már a múlté. „Verba volant, scripta manent!” Ezért mondta Dr. Nagy Ákos az előszóban, hogy „Örökségünk ismerteti nyolcadik törzsünkkel az ausztráliai végvár 25 éves munkáját. Egy messzi földrészről óceánokon, kilométerek ezerein keresztül testvéri kézfogásra nyújtott kéz mindazok felé, akiknek a hite, érzése, tudata a mi hitünk visszhangja: csak apró és alázatos sejtjei vagyunk az Örök Nemzetnek...” A könyv felsorolja a 159 védnök, s a 37 rendező nevét, s köszönetet mond minden egyesületnek, számtalan és névtelen magyarnak, kiknek tudása, ügyessége, akarata és munkája a Találkozót és így ezt a művészi összefoglalást is létrehozta. Védnökök voltak az alábbi cső. és tb.cső. bs-aink: Dr. Bodolai Zoltán, Dr. Endrey Antal Q.C., Fadgyas László, Ferencz József, Goór György, Hidvégi István, Dr. vitéz Jani István, Mátéffy Miklós, Újházy Dénes, Újházy Dénesné, s versét adta elő Nemesmonostory Mária. Védnök és az irodalmi est rendezője volt Utczás Mihály, míg ugyancsak védnök és az egész 3. Magyar Találkozó főrendezője volt néhai Vincze Sándor szds. bs.-unk. A 3. Találkozóról Utczás Mihály írt beszámolót, mely a B.L. 1976/2. számában jelent meg.

A Magyar Cserkészlet története. Írta Bodnár Gábor a Magyar Cserkészszövetség ügyvezető elnöke. Megjelent a magyar cserkészmozgalom 70 éves születésnapján. Felöleli annak a trianoni romokból országot építő nemzedéknek a történetét, mely hitt a keresztény elvekben, eszményekben, a tisztaságban, a hűségben, az embertestvériségben s az igazságban. Ez volt az a nemzedék, mely nem újabb és újabb jogokért tüntetett és követelt magának, hanem elfogadta a reá háruló kötelességeket. Az ő jelszavuk volt „Emberebb embert és magyarabb magyart!” A könyv nem történelmi adathalmaz, hanem a magyar cserkészlet életének mozaikszerű vetülete. Szinte megelevenednek lelki szemeink előtt az árvalányhajas kalapot viselő, egészséges, mosolygó, de fegyvelmezett cserkészek, akik 1924-ben Kopenhágában, 1929-ben Birkenheadban nyerték el a közönség szívét, hogy 1933-ban Gödöllőn ők lássák vendégül a világ cserkésziküldötteit a IV. Világjamboree keretében. A könyv ára 8 US dollár (Hungarian Scout Association, P.O. Box 68, Garfield, N.J., 07026 USA).

Freedom on Earth

Boldog karácsonyi ünnepeket és reményeink teljesülését hozó boldogabb Újesztendőt kíván a Vezetőségnek bajtársi szeretettel: vitéz Serényi István

Az MKCsBK vezetője, a B.L. Szerkesztő Bizottsága és a Kiadóhivatal valamint a Múzeum ezúton is köszönetet mond a címünkre érkezett igen jóleső karácsonyi és újévi jókívánságokért, melyekkel bajtársaink, azok kedves hozzátartozói, barátaink, előfizetőink és olvasóink minket megtiszteltek. Mi is szeretettel kívánunk ezúton is kedves Mindnyájuknak erőt, egészséget és Isten bőséges áldását az 1980-as esztendőre.

Részletek az 1979. évi Segélyakciónkra beérkezett levelekből:

1979. XI. 30... „...nehogy ismét megelőzzetek a karácsonyi és újévi jókívánságok küldésében, én próbálkozom a közelgő ünnepek alkalmából Valamenyieteknek szívből jövő jókívánságaimat tolmácsolni. Legyetek igen boldogok új hazátok légkörében, mentsen meg az Isten minden lelki és testi fájdalmaktól, legyetek családokkal együtt megelégedett polgárai új hazátoknak. Mi a régi hazában próbálkozunk ugyanazt élvezni, sajnos, evés eredménnyel. Megszoktuk a gyötrődésnek minden formáját, így fejet lehajtva hosszabbítsuk életünket egyik napról a másikra. Ezt választottuk, így friss lélekkel várjuk az ünnepeket és az Újévet, amihez nektek és családotoknak is sok boldogságot és egészséget kívánok igaz szeretettel. Barátotok és bajtársatok, aki 93 évével a legöregebb barátotok az óhazában élők közül. Szeretettel...”

1979. XII. 10... „Nagyon boldog karácsonyi ünnepeket és független szabad Újesztendőt kívánok. Én már 91 éves vagyok, szebben nem tudok írni. Sok, sok üdvözléssel:...”

1980. I. 4... „Boldog karácsonyi ünnepeket és Istentől áldott Újévet kívánok szeretettel. A jókívánatokat és az ajándékot nagyon köszönöm. Üdvözléssel:...”

1979. XI. 29... „Édeseim! Nagyon szépen köszönöm a karácsonyi szeretetküldeményt. Én is kívánom a jó Isten áldását Reátok és boldog, meg-

A könyv tiszta jövedelmét egy nagyon szükséges barak építésére fordítják a Sík Sándor Cserkészparkban (Fillmore N.Y., USA), mely a szerzőről lesz elnevezve, aki ez évben lesz 60 éves. Mikor 35 évvel ezelőtt az országot elhagyta, fogadalmat tett, hogy a magyarságot minden erejével szolgálni fogja. Azóta, „csupán” nyolc gyermek édesapja ugyan, de a Hazától messze, öt világrészben sok ezer fiatal köszöni neki magyar cserkészéletét.

Gyertyaláng (Verse) írta Domokos Sándor. Megjelent a szerző saját kiadásában, Winnipeg-en (Manitoba, Canada) 1980-ban, puha kötésben, 100 oldalon. Ára postázással együtt 5.00 dollár. Évek óta vagyok abban a szerencsés helyzetben — mint a Bajtársi Levél főszerkesztője, — hogy olvashatom a szerző cikkeit, tanulmányait, verseit és elgondolkozhatom szobraim, melyek mélységes emberi és magyar érzésből, az ő lelkéből fakadnak. „Gyertyaláng” c. verseskötete újabb bizonyítéka annak, hogy van mondanivalója. A neonsövek és rivaldalámpák szemkápráztató fényzőnében az ő sok kis „Gyertyaláng”-ja hűen világítja meg közvetlen környezetét és szeretettel adja át a maga önzetlen fényét, melegét hozzá hasonlóan érző embertársainak. A „Gyertyaláng” csakugyan „társat kereső kézfogás, magát emésztő gyertyafény — miként ezt önmagáról mondja a szerző — töprengés, kétely és remény.” Ezt a három lelki folyamatot vizsgálja, taglalja, vezeti le saját életén keresztül és végül a remény fénye, Istenben való mélységes hite ragyog fel költeményeiben. Versei — mind megannyi szívhez szóló megemlékezés — visszamennek a gyermekkorba, milyen is volt a mi nemzedékünk, mi lett álmainkkal, vágyainkkal és becsületes kiállításunknak mi lett a következménye. A gyermekkor, a fiatalság, a hadifogság és az utána következő meghurcoltatás élményein keresztül ismeri meg az olvasó a mindig szépét és jót kereső lelke művészi megnyilatkozásait.

Egy év csendőrségi szolgálata után 24 éves fejjel, mint a szekszárdi gy. tanszázad pk-a orosz fogságba esett. Hat év után szabadult, hogy utána végigszenvedje az ÁVH fogdáit és a kitelepítést. 1957 decemberében hagyta el az országot feleségével együtt. Bajtársunk ma Winnipegben az egyetem fogorvosi fakultása audio-vizuális vezetője, a helybeli magyar szervezet titkára. Több cikket írt, a rádióknak is, s beszédet mondott magyar és angol nyelven. Irodalmi és szobrászati munkáiért többszörösen elnyerte az Árpád Akadémia (Cleveland, Ohio, USA) aranyérmét. Elkészítette Jubileumi Csendőrmellszobrunkat, mely 1981-ben Torontóban kerül leleplezésre. Mindenben magáévá teszi és éli is az 1956-os forradalom eszméit, egész munkássága azok szolgálatában áll. A „Híven, Becsülettel, Vitézül” jelszava 1956-ra is ráillik. Verseskötetét megvételre ajánlom minden bajtársamnak, aki az élet fáradalmi között is megőrizte, vagy vissza akarja szerezni a lélek szépségeiben való önzetlen örömet.

A szerző címe: Mr. A. Domokos, 29A-380 Assiniboine Avenue, Winnipeg, Manitoba, R3C 0Y1 Canada.

elégedett szent karácsonyi ünnepeket. Igaz szívből, hálám mellett sok szerető üdvözlöt és csókot küldök...”

1979. XI. 29... „Kedves Testvér! Először is hálásan köszönöm a rólam való megemlékezést és az ajándékot. Isten áldását kérem az egész családra és jó egészséget...”

1979. XI. 30... „Irgalmas szívű jőtevőnk! A Szentlélek 7 ajándékából sarjadt cselekedet, a szeretet, a fájdalom és irgalom anyja sugallatára nov. 13-án feladott csekkjüket a bank 30 dollár értékért 531.30 forintot fizetett ki. Köszönjük és hálát adunk Istennek, hogy 89 és 92 éveket adott bár betegségekben, de 57 éves házasságunkat megengedte. Látásomat, hallásomat gyengévé tette és 30 évi szorongásunkban példásan segített. Földünk minden országából felénk irányította az ismerős és ismeretlen irgalmas szíveket. Nincs szavunk arra, hogy minden adakozónak kellő köszönetet mondhassunk. Ezért ismét a Szentlelket kérjük tárja ki karját és áldja meg mindegyik jőtevőnkét. Fizessen ki minden adakozást helyettünk, s adja meg számukra a kellemes karácsonyi ünnepeket és áldásos boldog Újesztendőt...”

Ausztrália

vitéz Sz.L.J., Como (Nyugatausztrália) 1979. XII. 10... „A Bajtársi Levelet megkaptam, köszönöm. Csak dicsérni tudom annak kitünően összeválogatott tartalmát (nem a magam írásáról szölok). Ha van is valami megjegyezni való a dicséresen kívül, az valóban csekélység, mondhatni akadémikuskodás. A nyomtatás valóban friss lehetett, mert — amint az mindig szokásom is volt — megérkezése után azonnal nekiültem végigolvasni. Közben egyszer és a végén még egyszer kezet kellett mosnom a maszatoló nyomdafesték miatt. (Dehogy akarom én ezzel megbántani derék, jó Vörösváry Istvánt). A 41. oldalon az utolsó előtti bekezdésből valami kimaradt, ami értelemzavaró lehet (Ez Igaz. című munkájára...) szavak kimaradtak. A Szerk. hibája.) Ezeket a valóban nem túlfontos dolgokon kívül akad még egy-két jelentéktelenebb valami, de szóra sem érdemesek, hiszen már így is „bogarászásnak” tűnhetnek fenti megemlégettek, ami pedig távol áll tőlem, hiszen csak hálával és köszönettel olvastam végig az egész B.L-t nem egyszer közel az elérzékenyüléshez. Mert hiába no, benne voltam és lelkemmel még ma is benne vagyok. Mint a jó versek bolondjának, a most megjelentek mindegyike megnyerte tetszésem, persze különböző fokban. A koronát Juhász Gyula általam nagyon szeretett verse viszi el, a „Testamentum” melyet egyik régebbi irodalmi délutánomon, más egyebek között, már elő is adtam.

Mi itt kezdünk izzani-izzadni a felerősödő ausztrál nyárban s Ti pedig ott bizonyára olykor fel kell türiétek kabátotok gallérját a hideg ellen. Nekünk nem lesz hó az ablakunk előtt Karácsony eljöttékor és alig vígasztalás, hogy nem kell azt se seperni, sem pedig lapátolni. De azért lesz karácsonyfánk és dicsérni fogjuk a Messiás eljöttét. Ennek szellemében kívánok úgy Neked személy szerint, mint minden ottani bajtársnak kellemes ünnepeket és Istentől gazdagon megáldott valóban bol-

dog és eredményekkel teljes Újesztendőt! Igaz bajtársi szeretettel búcsúzómm.”

A.P. Carlsruhe (Victoria) 1979. XII. 17... A B.L.-ek kb. ezelőtt egy hónappal érkeztek meg, azokkal kapcsolatban különös észrevételeim nincsenek. Lehetne egy részt biztosítani „Tanulságos nyomozások és szolgálati élmények” cím alatt az ily tárgyú cikkek közlésére. Ugyancsak lehetne egy kis részt az előfordult humoros részek közlésére is fenntartani. Nem volna baj, ha ezek a B.L-ek terjedelmét felduzzasztanák. Mindnyájatokat sok szeretettel ölellek.

M.M. Ashfield (New South Wales) 1979. XII. 17... „Édesapám, boldogult Mátéffy István ezds. volt, aki tulajdonképp úgy Németországban, mint itt Sydneyben az alapító tagok közé tartozik, sőt igen nagy része volt az egész Csendőr Család összefogásában és segítségében. Én tagja vagyok, mint csendőr gyerek (bár 51 éves) a közösségnek, mely 9 évvel ezelőtt nyilvánosan kitüntetett munkálkodásomért. Továbbá írtam emigráns újságokban is. Egyébként a Sydney-i főpostán vagyok a számvevőségen tisztviselő, öcsémnek kulturmérnöki cége van (consulting eng.). Felhőkarcolókat, shopping centre-ket (árucsarnok) stb. épít, bár most itt nem jó a gazdasági helyzet és főleg építészet terén nagy a pangás. Felépített felhőkarcolók üresen állnak. Még egyszer igen boldog ünnepeket és sok sikert az áldásos munkálkodásokra. Bajtársi szeretettel üdvözlöm kedves Mindnyájatokat...”

Özv. N.J-né Magill (South Ausztrália)... „1980. I. 25. Nagyon hálás vagyok és köszönöm szépen, hogy mindig küldik a B.L-et és igen sajnálom, hogy sok kötelezettségem miatt már oly régen nem írtam. Nagyon jó a lap és igen nagy szeretettel és élvezettel olvasom. Itt küldöm most két versemet, már régen nem küldtem, sokat irogatok és itt-ott megjelennek. Ez még egyetlen örömöm, mert járni már aig tudok, s szobám foglyaként élem belső életemet. Ezért még hálás vagyok. Szeretettel küldöm üdvözléseimet és jókívánságaimat, erőt a kitartáshoz!...”

U.M. Warradale (South Ausztrália)... „1980. I. 6. Bárhol is lesznek 1981-ben akár az USA-ban, akár Kanadában a 100 éves emlékünnepek, oda szeretnénk eljutni. Akik messze, más világrészekből mennek oda, mint mi is, szükségük lesz tájékoztatóra, szállás, étkezés és az ottani utazások költségeire vonatkozólag. Tudnunk kell ugyanis, hogy mivel kell számolnunk. Mi tudjuk, hogy innen oda hogyan jutunk el — ez a nagyobbik költség, — de a kérdezettek, különösen az utóbbi időben összehasonlítva a mieinkkel nagyon felszöktek. Az itteni Csendőrnapot, a sok éves szokásnak megfelelően február 17-én, vasárnap, a Botanikus parkban tartjuk. Perth (W.A.) és Sydney (N.S.W.) csoportjaival most közöltem elgondolásaimat 1981-re. A Csendőrnapot megint csak a régi szokás szerint tartanánk meg, míg júniusban, a Hősök-napi ünnepélyt (esetleg már május végén) összekapcsolnánk a m.kir. Csendőrség 100 éves emlékünnepeivel. Így a hazafias ünnepélyekre eljáró közönség egyben áldozna a csendőr hősök és a csendőrség emlékének is. Aztán 1981-ben, december végén, a Sydney-i 5. Magyar Találkozó alkalmával legalább a Katona-vacsorán, vagy esetleg külön ünnepélyen emlékeznénk a kiküldöttekkel együtt, országosan.

Az 1963-as Csendőrnapi összejövetel résztvevői Warradale-ben, Utczás Mihályék kertjében, b-ról j-ra:
Zámbó Imre, Fodor János, Vitos Gábor, Kocsis László, Újházy Dénes,
Négyesi László, Vincze Sándor, Pálmai György, Suba Lajos,
Szónyi Gábor, Utczás Mihály.

Amerikai Egyesült Államok

Id.N.E. Ligonier (Pennsylvania)... „A B.L. mindenkor a katonai irodalomban igen nívós. A mostani (1979. IV. 30) a legnívósabb. Tartalma mindent felülmúl. A képek és közölt cikke, a Hősöknapj gondolatok, az 1979-i Csendőrnapi, a „Kard és Kasza”, „Mi vagy te számüzött-e, vagy bujdosó”. Ezenkívül a többi, minden cikk. Az elhunyt bajtársak méltatása vért pezsdít. Sorolhatnám még tovább. A megemlítették igazolják a B.L. kiválóságát. Isten áldjon meg mindnyájukat!” (v.B.T.E. útján 1979. IX. 25.)

Ifj. Dr. vitéz K.Z. Kensington (Maryland) 1979. X. 31... „Bocsánatot kérek, hogy azzal kezdem a levelemet, hogy elnézést kérek a gyenge helyesírásomért, de mint volt csendőrtiszt fia azt a sorsot örököltem, hogy nem Hazánkban nőhetem fel, hanem egy idegen országban. Szüleim az itteni idegen élet küzdelmeiben nem tudtak, mert nem volt eleendő idejük foglalkozni és tanítani engem és emiatt azt a keveset, amit tudok olvasni és írni, azt főképpen a magam erejéből tanultam. Mostanáig az egyetemem jártam és a tanulás, meg a záró-vizgák nagyon leköltöttek. Köszönöm kedves sorait adományomért. Tudom, hogy a csendőrök száma állandóan csökken. A nyugdíjas bajtársak „fix” alacsony bevételükből nem küldhetnek több támogatást. A Bajtársi Levél küldését nem szabad megszüntetni azok számára, akik úgy várják. Emiatt a súlyosabban ráfekszik a fiatalok vállaira. Bárcsak többet küldhetnék. Én saj-

nos nem vagyok szobrászművész. A csendőrfejet készítettem egy szoborosztályban, amit az egyetememen vettem fel. Mikor kellett készítenünk egy fejet, én ezt a témát választottam, ami nekem nagyon kedves, szerencsémre jól sikerült. Édesapámnak adtam az első példányt és jobb ajánlékot nem adhattam volna. Nagyon-nagyon boldog volt vele. Még két darabot készítettem, egyet a Csendőr Múzeumnak és a másikat magamnak.

33 éves vagyok, nyolc évet szolgáltam a US Coast Guard-nál mint (operational) technikus. 1971-ben nősültem, feleségem miskolci magyar lány, ma orvosnő, 1973-ban kiléptem a katonaságtól és beiratkoztam az egyetemre, s öt és fél nehéz év után a múlt hónapban orvossá avattak, s ma dolgozom mint altató orvos (anesthetist) kórházban. Kisleányunk és fiunk is mindketten értenek és beszélnek magyarul. Amennyire lehet, de egyuttal büszkeség is, az, amit csak egy magyar érezhet. Kívánok egy boldog Karácsonyt és egy szebb és boldogabb Újévet szívből őszinte bajtársi tisztelettel.”

Dr. G.L. Kearney (Nebraska) 1979. XII. 31... „Hálás vagyok a B.L.-nek azért a sok kellemes óráért, amit a Levél olvasása jelent számomra. A Levélen keresztül újból és újból átélem a szép csendőri élményeket és átálmodom újból a régi szép napokat. Alkalmam van arra is, hogy résztvegyek bajtársaim örömeiben és osztozom bújukban. A B.L. élő bizonyossága annak, hogy egyesületünk él, a Levél biztosít bennünket arról, hogy amíg bízunk a jövőben és az Isten igazságában, addig töretlenül remélhetünk hazánk föltámadásában. Én az én részemről, ha hív a haza, gondolkodás nélkül fölcserélem egyetemi tanári taláromat az egyszerű csendőr egyenruhával. Csendőri tisztelettel.”

G.M. Cleveland (Ohio) XII. 21... „Készülünk a Szilveszter-i Csendőr Bálra. Reméljük, hogy sokan fogunk, illetve fognak megjelenni. Eddig igen sokan jelentkeztek. Én magam nagyon el vagyok foglalva a munkámmal, de jövőre azon leszek, hogy minél több tagot toborozzak az MKCsBK-nak. Nagyon szép, hogy a B.L. mindig pontosan megjelenik. Ez egy igen nehéz és felelős munka. Nagyon jó érzés volt olvasni a Traunfallvi Csendőr-Láger leírásról. Én is az egyik földalatti lakója voltam. De szerencsémre én rövidesen elkerültem az amerikai katonákkal Németországba. Tanítottam őket lovagolni.”

H.S. Somerset (New Jersey) 1980. I. 4... „a B.L. talán ilyen jó még sohasem volt, mint most. Személy szerint engem annyira leköt, hogy a TV nézés után, amikor feleségemmel együtt visszavonulunk, akkor kezdem olvasni és bizony később fordul már az idő, amikor majd az egész lapot kiolvastam teszem le és alszom el. Szóval élvezetes és nem unalmas olvasmány. A másik erőssége a lapnak, nincs benne az átkozott pénz kunyerálása, amit nemcsak én nem szeretek, de a többi Bajtársaink sem. Az én véleményem az, hogy ha több pénzre van szükségünk a lap előállítására és az adminisztráció fenntartására, nyíltan, érthetően meg kell írni és akkor annyit próbálok összeszedni és elküldeni. Ez nemcsak az én, hanem a többi Bajtársam véleménye is. Csak így tovább, csak gratulálni tudok. Legyen ennek a B.L.-nek a küldetése a még életben lévő

csendőr bajtársak összetartása, országhatárokon keresztül, hiszen eredetileg is ezzel a céllal indult”...

v.N.L. Northfield (Ohio) 1979. VIII. 4... „Szeretettel köszöntöm a B.L. szerkesztőségének minden tagját. Kérem a mindenhatót, hogy adjon erőt és kitartást, főleg az utóbbit, munkátok elvégzésére azok részére és — akik még húzzuk a hazátlanság nehéz igáját — örömeire. Mert öröm nekünk az a nap, mikor meghozza a posta a B.L. újabb számát és egyúttal könnyfakasztóan fájdalmas, amikor olvasom benne elköltözött egykori kedves Elöljáróim és Bajtársaim elmúlását... Nem vagyunk már gyerekek! Szembe tudunk nézni a tényekkel! Ha születünk, el is kell menni oda, ahonnan az Írás betűi szerint vétettünk, vissza a földbe.”

Európa

Dr. V.L. Appenzell (Sveic) „1979. XII. 20... Egyébként nagy csapás érté a magyar egyházat. Dr. Wachter, az einsiedelni magyar páter meghalt. Életében több, mint ezer autót juttatott az otthoni magyar papoknak. Nagy csapás ez, pláne, ha nem találunk megfelelő utódot. Évente kb. 1 millió svejci frankot tudott összehozni a német nyelv-területekről... Szinte azt kell mondanom, hogy a magyarságnak talán a legnagyobb jötevője szállt vele sírba. Remélem, hogy majd akad megfelelő utód, aki a szép munkát folytathatja...”

Dr. G.B. Innsbruck (Ausztria) „1979. XII. 14... Mi, a Collegium Card. Mindszenty Ungarisches Jugendheim-ben, változatlanul dolgozunk, mert változatlanul futnak hozzánk hazai fiatalok. Becsületére legyen mondva a fiuknak, tehetségesek és jól tanulnak. Négyet avatott doktorrá az egyetem és kettő lett egyetemi tanársegéd. De lesz még több is.”

H.Gy. Oberwart-Felsőőr (Ausztria) 1979. X. 3... „Közlöm, hogy a Bajtársi Leveleket mindig megkapom, amit hálásan köszönök. Én bizony többféle betegségben szenvedek, de azért türethetően érzem magamat. Nyocféle gyógyszeren élek. 1945-ben Karsayékkal együtt voltam a felsőausztriai Traunfall-i erdőtáborban. Én mindenre igen jól emlékszem. Karsay volt alez. urékkal sikerült 1945. szept. 7-én éjjel kocsival meglépni a hazaszállítás elől. Kívánok én is minden jót, kellemes ünnepeket és szerencsés Újévet, a betegeknek gyógyulást!”

B.J. Ligist (Ausztria) 1980. II. 19... „Nyugdíjassá való előléptetése alkalmából fogadja szívből jövő jókívánságaimat! Engedje a Mindenható, hogy nyugdíját hosszú ideig és egészségben élvezhesse mindnyájunk örömeire. A nyugdíjas élet a legmagasabb tiszttség, amelyet el lehet érni. Sajnos azonban azt is tudomásul kell vennünk, hogy az út az elért tisztsegről már csak lefelé megy. Én egyszer Lengyel Béla altbgy. urat aki 83 éves kérdeztem meg, aki ma is jár előadásokat tartani osztrák és magyar vonalon és a Graz-i Frontharcos Szövetség egyik osztályának elnöke, mi az oka annak, hogy az idő szaladni engedi és fiatalosan tud maradni? — Ja fiam az nagyon egyszerű — válaszolta, — naponta testi és szellemi torna, betartani az idős ember számára fontos életmódot: mértékletesség evésben, de különösen italok fogyasztásában.”

Délamerika

v.V.F. Los Polvorines (Argentína) 1979. XII. 8... „A B.L. 1979. okt. 31-iki száma ismét igen jól sikerült. Most is átolvastam az egészet. Az abban megjelent 90. születésnap megemlékezést megköszönöm és különösen a B.L. részéről kifejezett jókívánságaitokat, melyeket meleg szeretettel és nagyrabecsüléssel vettem. A Ti munkátok maradandó, mely értéket képvisel és örömmel látom a B.L. általad vezetett irányából, hogy azt ápolja szeretettel, ami összetart’. A továbbiakhoz is igen sok sikert kívánok... Most, hogy már az ünnepek és az Újév közeledik, kívánok Nektek őszinte szívvel minden jót és egy boldogabb Újesztendőt! Kedves Bajtársaimat, munkatársaidat is meleg szeretettel köszöntve, Téged szeretettel és nagyrabecsüléssel öllelek.”

Á.B., Wilde (argentína) 1979. XII. 16... „Megint kiöregedett egy esztendő és Isten segítségével elérkeztünk egy újabb, torzszülött esztendőhöz, mely lehet, hogy borzalmasabb lesz a mostaninál. De jó hír is van. Vivóink mindenféle sikereket aratnak. Köszönet Gerendi Imre mesternek. Sajnos, hogy az argentinokat nem nagyon érdekli ez a nemes sport, mert nem ’nemes’ és brutális, mint a labdarúgás. Pedig ebben van tudás, kultúra és sokan irigyelik a szerencsés argentinokat, csak ezek nem vesznek tudomást róla. Kívánok minden bajtársnak nagyon kellemes ünnepeket, Újesztendőt. Egészséget csak annyit, hogy megérhessük Hazánk felszabadulását. Bajtársi szeretettel öllelek.”

E.T. Buenos Aires (Argentína) 1979. XII. 15... „Karácsonyi levelem ezúttal késve fog megérkezni. Messziről jön, Buenos Airesből, ahol jelenleg egy munkán dolgozom. Tavaly Karácsonykor senkinek se tudtam írni, mert akkor Iránban voltam, hol az időtájt már javában folyt a lövöldözés. Én szeptemberben mentem oda az ottan felépített papírgyár beindítására és első éves üzemeltetésére. Ebből sajnos a politikai fejlemények miatt nem lett semmi. Már októberben általános sztrájkok voltak, úgy hogy az üzem ment két napig, azután állt háromig. A gyár Teherántól 300 km. északra a Kaspi tó déli partján van, hol a nygtalanság főleg tüntetésekben nyilvánult meg. Nov. 4-én (1978) este fél 8-kor az öreg föld megrázta magát, ami egy 5.8-as nagyságrendű földrengésben nyilvánult meg. Bár emberéletben kár nem esett és lakóépületek is csak kisebb károkat szenvedtek, a papírgyártó gép erősen megrongálódott, mert kb. 50 vasöntvény eltörött a rengés által okozott rázóadás következtében. Mivel az irániak akkor már dolgozni egyáltalán nem akartak, a kanadai csoporttal álltunk neki, hogy a gépet üzemképes állapotba hozzuk. Ezt el is értük 5 hét alatt és a gépet üzemeltettük egy teljes napig. A helyzet kezdett egyre rosszabb lenni, s általános kiürítési terveket dolgoztunk ki, amit azután a kanadai U.S., angol és ny.-német kormányok el is határoztak Karácsony után, s a velünk lévő összes külföldieket a kanadai légi erők csapatszállító gépei Újév napján (1979 ki is vitték az országból. Én azonban a vállalat kérésére még ott maradtam 10 másik kanadai-val. Minket február 12-én szállítottak ki Ankarába, honnan azután rendes légijáratral hazakerültünk. Holmink nagy része Iránban maradt, megka-

pásához túl sok reményt nem fűzünk. A vállalat, mely Montreálból Iránba küldött csőd előtt állott, mivel az irániak már október óta nem fizettek. Új állás után néztem.

Az új munka augusztus végén váratlanul környékezett meg. Egy Vancouver-i (Kanada) vállalat keresett néhány embert Argentínába, egy papírgyár tervezéséhez, mint szaktanácsadót. Így kerültünk ide október elején. Ez éppen jókor jött, mert a kanadai őszből a délamerikai tavaszba jöttünk. Persze semmi se csupa tejföl. Buenos Aires, mint a neve is mondja, 'jó levegő' nem nagyon szolgál most már rá erre a névre, lakossága 8 millió. Első látására szép, rendezett város benyomását kelti. Ez azonban nagy tévedés. Egy két főútvonal és tér kivételével a város elhanyagolt, piszkos és rendezetlen. Csatornázása elavult, a járdák, úttestek javításra szorulnak. Az autó forgalom óriási, a vezetők, beleértve az autóbusszvezetőket is erőszakosak, s a gyalogos vigyázzon magára, mert különben ott marad. Népeisége főleg spanyol, vagy délolasz eredetű, keverve később angol, német és közép-európai elemekkel. Sok magyar is van. A munkának vannak érdekességei, de általában csalódást kelt, főként azért, mert nemcsak a spanyol nyelvvel kell birkózni, de a latin-amerikai mentalitással is, aminek olyan elemei vannak, mint erőszakosság, hiúság, önteltség és lustaság. Így a munka, mely eredetileg 30 hónapra volt tervezve, el fog húzódni legalább egy évvel tovább. Jelenleg úgy néz ki, hogy jövő augusztusban, vagy szeptemberben megyünk egy hónapos szabadságra. De erről majd a jövő évi beszámolómban írok."

Gál József Sao Paulo, (Brazília). Csoportunk összejöveteleinek hűséges látogatója, 83 éves tb. tagja, alábbi versét küldötte be Müller Antal örm. csoportvezető, mely a fiatalokról szól, ahogy régen mi is megindultunk:

I, M, B. betű

*Kislányom a leckét írja
I, U B betű,
Palatáblán a vesszője
Föl, le, s félredül.*

*Javít, törül, újra írja
Telnek a sorok,
kérdőleg néz, jóváhagyom
S szemé rám ragyog.*

*Érjad lányom, édes lányom
I, U, B betű,
Boldog világ: bár az élet
Óh, be keserű.*

*Gyenge tested gyolcs takarja
Angyal a szemed,
Óh, félek majd az életbe'
Könny fűröszt meg.*

(Vargaszeg)

Kanada

M.I. Vancouver (British Columbia) 1979. XII. 9... „A B.L.-t megkaptam. Nagyon köszönöm, hogy gondoltál rám. A lappal kapcsolatban: igazán nagyon jó, értékes, tájékoztató és tanulságos cikkek vannak benne. Ezért a cikkek írói és a vezetőség dicséretet és köszönetet érdemel tőlünk. Kellemes karácsonyi ünnepeket és boldog Újévet kívánunk Nektek és a Calgaryban élő bajtársaknak is...”

Értesítések

Landau-ból (in der Pfalz), Nyugatnémetországból 1979. XII. 20-iki kelttel 26.90 kanadai dollárt kaptunk postai pénzes utalványon 1980. I. 16-án, mely összeget a Bajtársi Levél kiadási költségeire köszönettel bevételztük. Kérjük a feladót, hogy szíveskedjék nevét és címét is közölni, hogy a B.L-t pontosan küldhessük.

A MKCsBK „Bajtársi Levél” Kiadóhivatala ezúton is nyugtázza köszönettel az 1979. szeptember 1-től 1980. március 12-ig beérkezett előfizetéseket, adományokat és egyéb pénzküldeményt:

R.J.	20.00	S.L.	25.00	v.Á-A.Z.	10.00
V.G.	20.00	L.F.	AU 20.00	v.N.L.	5.00
B.A.	30.00	V.Á-A.Z.	10.00	v.N.L.	5.00
T.K.	20.00	K.T.T.	24.00	Dr.V.G.	10.00
Dr.K.S.	25.00	v.Cs.I.	25.00	Id.N.I.	10.00
v.T.P.F.	10.00	F.J.	20.00	v.P.P.	5.00
O.P.	15.00	v.S.B.	13.00	<u>MKCsBK.</u>	<u>75.15</u>
				<u>London</u>	
v.Sz.J.	15.00	F.A.	12.00	ifj.Dr.K.Z.	20.00
Sz.F.	20.00	M.J.	20.00	özv.Dr.P.Z.	14.53
Sz.L.	20.00	Sz.Z.	12.00	E.E.H.	20.00
v.P.K.	25.00	Dr.H.E.	20.00	P.J.	15.00
v.P.L.	40.00	id.K.L.	12.00	v.Á-A.Z.	10.00
V.Zs.	5.00	Dr.Á.L.	2.00	T.G.	10.00
M.J-né	30.00	T.P.	15.00	Nt.B.A.	20.00
S.L.	40.00	Sz.I.	10.00	S.A.	15.00
R.I.F.	30.00	P.E.	10.00	D.B.	10.00
M.Á.	15.00	Gy.Ö.	50.00	v.N.L.	5.00
P.Zs.	3.00	K.J.	10.00	Cs.L.	5.00
V.S.	30.00	B.Á.	15.00	K.I.	10.00
B.F.	DM 40.00	B.I.	20.00	v.T.P.F.	10.00
Cs.B.	10.00	Dr.B.E.L.	15.00	H.G.	10.00
v.Sz.J.	15.00	G.M.	20.00	S.P.	20.00
N.M.	5.00	v.S.I.	20.00	P.A.	20.00
H-né K.K.	5.00	v.Á-A.Z.	10.00	A.Gy.	15.00
V.G.L.	10.00	B.S.	12.00	L.J.	30.00
D.I.	24.00	P.B.	25.00	F.M.	70.00
F.P.	12.00	T.Á.	25.00	D.S-né	20.00
D.S.	35.00	Landau	26.90	M.M.	12.70
v.Sz.L.J.	30.00	P.I.	15.00	K.J.	15.00
v.K.L.	12.00	H.J.	6.00	v.K.A.	12.00
M.K.	15.00	M.Á.	12.00	Dr.Sz.E.	AU 20.00
H.I.	25.00	K.G.	12.00	Cs.J.	20.00
E.M.	DM 60.00	G.Zs.	20.00	özv.M.J-né	AU 10.00
B.J.	15.00	K.F.	30.00	v.Á-A.Z.	10.00
Sz.A.	67.10	Cs.L.	20.00	T.L.	10.00
E.M.	10.00	H.L.	10.00	v.N.L.	5.00
v.O-S.L./	AU 20.00	Dr.A.T.L.	15.00	K.K.	15.00
H.F.	12.00	Cs.F.	15.00	P.J.	12.00
N.Ö.	10.00	M.L.	15.00	T.I.	25.00
B.A.	10.00	L.L.	12.00	Dr.R.B.	30.00

P.J.	10.00	Á.B.	12.00	MKCsBK.	200.00
				Calgary	
v.Á-A.Z.	5.00	Cs.K.	25.00	MKCsBK.	107.00
				Sao Paulo	

A felülfizetésekért ezúton is hálás köszönetet mondunk.

SZERVEINK:

A Bajtársi Levél

A M. Kir. Csendőr Bajtársi Közösség — MKCsBK — hivatalos lapja,
központi tájékoztatója.

Tartalmaz tanulmányokat, cikkeket, leírásokat, beszédeket, verseket
Beszámol közösségi egyesületi és társadalmi eseményeinkről, a magyar
élet híreiről világszerte. Személyi hírek, könyvszemle, közérdekű levelek
és értesítések minden számban.

Szerkeszti a MKCsBK Vezetősége megbízásából a Szerkesztő Bizottság.
Kiadja a MKCsBK Vezetősége.

Minden cikkért és közleményért annak szerzője, a közlésért
a kiadó felelős.

Főszerkesztő és felelős kiadó:

Dr. Kiss Gyula

Munkatársak:

Szelei József
pénztáros

Dr. Fabó Károly
lektor

Karancz János
nyilvántartó

Vörös Imre
pénztári ellenőr

vitéz Rác István
pénztári ellenőr

Levéltár és Múzeum

Bajtársaink gyűjtéséből és adományaiból példás áldozatkészséggel lé-
tesített és fenntartott otthona történelmi és testületi értékeinknek és a
testvér bajtársi egyesületek emlékeinek.

Levéltáros és múzeumőr:

vitéz Kövendy Károly CM, szds.

Címe: „MKCsBK” Hungarian Veterans' Archive and Museums,
P.O. Box 335, Etobicoke, Ont., Canada, M9C 4V3

POSTACÍMÜNK:

A pénzküldemények kézhezvételét a B.L-ben, vagy magánlevélben el-
ismerjük és nyugtázzuk. Minden levelet, hírt, közleményt, előfizetést és
pénzadományt a rendeltetés megnevezésével a Szerkesztőség és Kiadó-
hivatal címére kérjük. Címe a következő:

Veterans' Association
712-54th Avenue, S.W.,
Calgary, Alberta, Canada.
T2V 0E1